

تلفون نومروسی : يك اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه نجشینه بازاری صاعقیلر خانه ده ۱۶

آبول

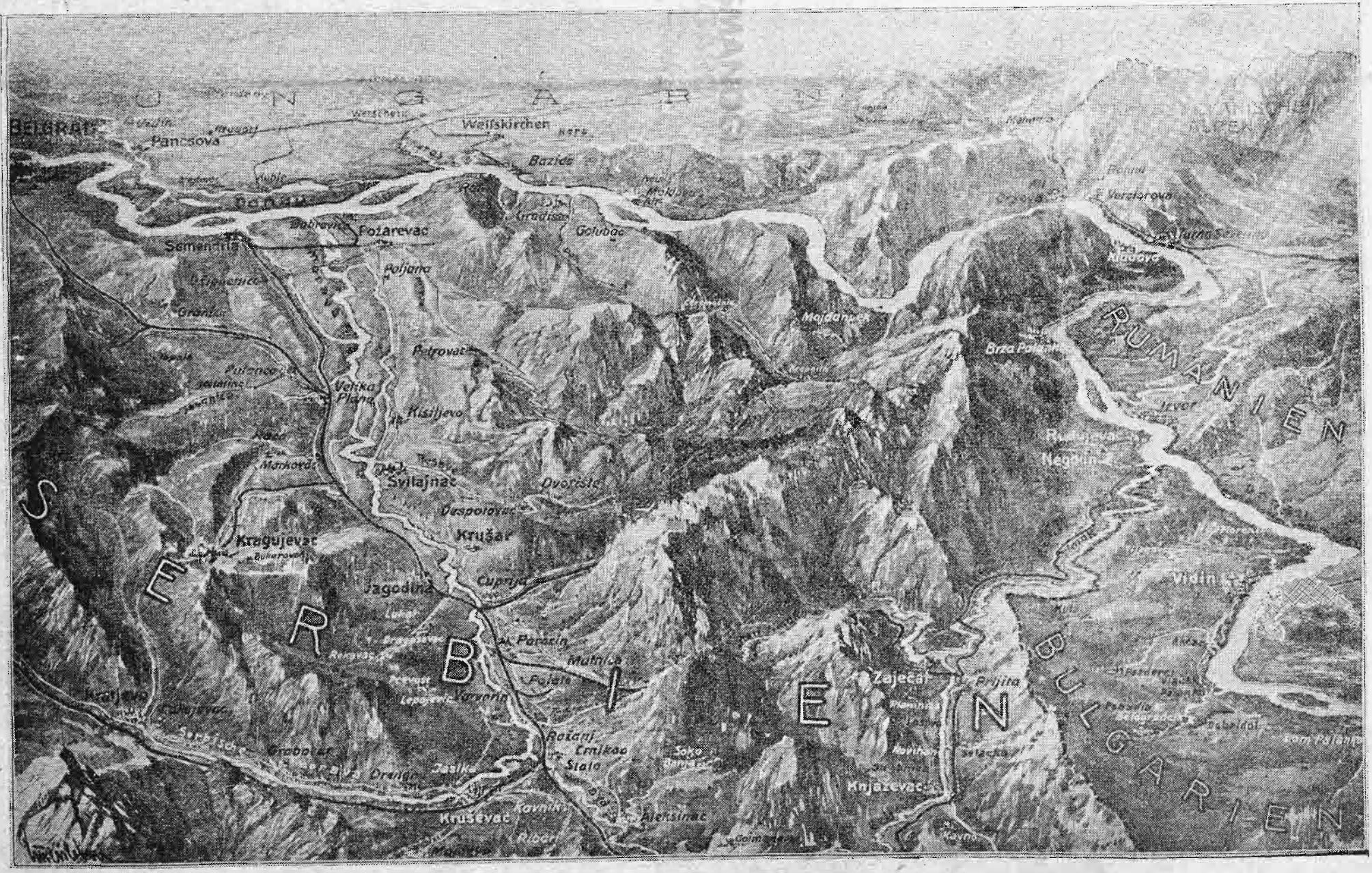
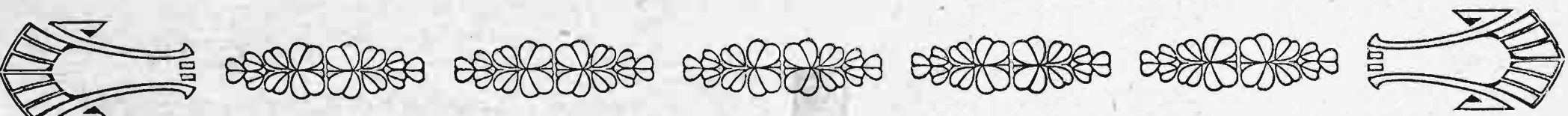
صائب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Απο'Οληα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. » 20 ἑξάμην. » 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ γρ. 54 Ἐξωτερικοῦ . . . φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
---	--	--

Τὸ Σερβικὸν ἔδαφος, ἐν τῷ ὀποίῳ ἐγένετο ἡ συνένωσις τῶν συμμάχων
Αὐστρο-γερμανο-βουλγαρικῶν στρατῶν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ

ΣΥΝΘΕΜΑΤΙΑ Μ' ΕΝ ΦΥΛΛΟΝ

Εἰς τὴν αὐριανὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν ὁ Λουκᾶς διηγείται τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδ- ρηνῶν ἐπὶ τινος δαιμονιζομένου.

Κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν, ὁ Χριστός, μετα- βαλὼν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, συνητήθη μετὰ τινος δαιμονιζομένου, ὅστις, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πάσχων, ἔμενε γυμνός, μακρὰν πεντὸς συνεικισμοῦ, ἐπὶ τῶν μνημάτων. Ὁ πάσχων ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τοῦ Διδασκάλου, ὅστις δι' ἐνὸς λόγου τοῦ ἀπομακρύνει τὰ δαιμόνια ἐκ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπιτρέπει εἰς αὐτὰ, ὅπως ἐμβῶσιν εἰς ἀγέλην χοίρων, ἑ- τινες, δαιμονισθέντες, ἔπεσαν κατὰ κρημνῶν καὶ ἀπεπνίγησαν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ θαῦμα. Ἐν τούτοις παρ' αὐτὸ ἀρέσκομαι νὰ ἐνδικρίθω εἰς τὴν μεγά- λην, τὴν ὑπέροχον συμβολικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτοῦ σημασίαν, ἣτις εἶναι, ἄλλως τε, προ- φανής.

Ἀντικαταστήσατε τὴν λέξιν «δαιμόνια» διὰ τῆς λέξεως «πάθη», καὶ θὰ ἀντιληφθῆτε τὸ πᾶν. Βεβαίως ἡ Γραφή διὰ τῆς λέξεως «δαιμόνια» τὰ πάθη μᾶλλον θέλει νὰ ση- μάνῃ, τὰ πάθη, τὰ λυμαινόμενα τὸν ἀνθρω- πον ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, τὰ κυριαρχοῦντα ἐπὶ τῆς ψυχῆς του, τὰ θολοῦντα τὸ πνεῦμά του. Καὶ εἶναι τοσούτῳ μᾶλλον φοβερὰ καὶ ἐπικίνδυνα ταῦτα, ὅσον ριζοῦνται ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας καὶ πολλοῦ χρόνου, καθιστάμενα πλέον συνήθεια ἀνέκδιλητος, τύραννος τοῦ ἀν- θρώπου μουσάρως.

Εἰς ποίαν κατάστασιν φέρουσι τὸν ἀνθρω- πον τὰ πάθη του, τὰ πάθη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀφίνει νὰ μεγαθυνθῶσιν ἐν ἐκυτῷ, ἀναφέρει ἡ ἰδίᾳ εὐαγγελικὴ περικοπή, διαγράφουσα, τὸν βίον τοῦ δαιμονιζομένου.

Γυμνός, ἐκτράχηλος, ἀκοινώνητος, συγ- χαμερός, περιεφέρετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, φόβη- τρον μὲν τῶν πάντων, ἀσχετὸς δ' ἑαυτοῦ ἀποτελῶν. Μήπως τοιαύτη ζωὴ δὲν ἐπιφυ- λάσσεται εἰς τὸν ἀνθρωπον, ὅταν ἀφήσῃ τὰ πάθη του νὰ τὸν ὑποδουλώσωσιν;

Ἀλλὰ καὶ τὸ τέλος πάλιν ὁ εὐαγγελιστὴς μᾶς ὑποδηλώνει σαφῶς. Εἶναι θάνατος ἀδο- ξος, βίαιος, εἶναι ἡ αὐτοκτονία. Οὐδὲν τού- του ἀληθέστερον ὁ παραδίδων ἐκυτὸν ὑπο- χεῖριον εἰς τὰ πάθη του, οὐχὶ μόνον βι- θμικῶς αὐτοκτονεῖ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, ἀλλ' οὐδαμῶν ἐκ τῆς ζωῆς γλυκύτητα ἀν- τλῶν, ἀνίσχυρος πλέον νὰ εὐφρανθῆ μετὰς ἀθῶς καὶ ἀγνᾶς χαρᾶς τῆς, ρίπτεται κατὰ κρημνῶν, ὡς οἱ χοῖροι, εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν ἀφάνισιν.

Ἀλλαχού ὁ Χριστὸς μᾶς ὑποδεικνύει πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευθῆ τις ἐκ τῶν δαι- μονίων, τῶν παθῶν του ἄλλαις λέξεσι, καὶ συνιστᾷ προσευχὴν καὶ νηστείαν.

Ὅντως, προσευχὴ καὶ νηστεία, θέλησις ἀσάλευτος δηλαδὴ, ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ ἀπο- τινάξῃ τις πάθη, ἅτινα ἤρχισαν νὰ ἐπιδύ- λωνται εἰς αὐτόν.

Ἀλλὰ προτιμώτερον καὶ εὐχερέστερον δὲν εἶναι τάχα νὰ μὴ ἐπιτρέψωμεν τὰ πάθη νὰ μυνάωσι τὸν ἐσωτερικὸν ἡμῶν ἀνθρωπον;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Κίτω ἀπὸ τὸ μικρὸ πλατάνι τοῦ νησιοῦ, τοῦ ὁποίου τὰς ρίζας θωπεῖται σχεδὸν τὸ κύμα, ἐκ- ἤθητα ἓνα γλυκὺ δαιλιτὸ φθινοπώρου.

Ἦμην μόνος. Ὀλόμυρον ἐπίσης ἦτο καὶ τὸ κρημνὸν ἐκείνο δένδρον, πῦ ἄλλοτε, ὀλίγας ἡμέ- ρας πρὶν, ἐφιλιξενόσεν ὑπὸ τοὺς κλάδους του, ὑπὸ τὰ φύλλα του, ὑπὸ τὴν σκιάν του, τὴσιν χά- ριν, τὴσιν ζῆν, τὴσιν ἰερότητα.

Τώρα, τὸν οὐρανὸν τὸν ὁμίαντον διαστίζουσι τὰ λευκά, τὰ γοργὰ σιννεράκια, ἡ φθινοπωρινὴ δρο- σιά ἀρχεῖ νὰ πίπτῃ καὶ τὸ γλυκὺ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν ν' ἀραιώνεται.

Ἡ κοινωνία ἀπεσῦρθη εἰς τὰ θερμά, τὰ χυμε- ρινὰ τῆς σαλότητος, καὶ μόνον ποῦ καὶ ποῦ, κάποιος παραλληλημένος διαβίτης φθίνει ἔως εἰς τὸ μικρὸ αὐτὸ πλατάνι, διὰ νὰ τὸ ἀφήτῃ πάλιν εἰς τὴν με- γαλοπρεπῆ καὶ σκυθρωπὴν μόνωσίν του.

Ἦμην μόνος· γύρω μου ἤκυστο τὸ ναρκωτικὸν καὶ ρυθμικὸν κινῆσιμα τῆς θαλάσσης, ὁ ψιθυρὸς τῶν φύλλων, καὶ κάποιος συγχευμένο τραγοῦδι ἐπιστρέφοντος ἀγρότου· ἐν τούτοις, ἀπὸ τὴν μό- ρωσίν μου αὐτὴν δὲν ἐζήτησα νὰ ἐξέλθω. Εἰς τὰ γόνατά μου τὸ β βλίον, ποῦ ἐκυτράφει τὸς περι- πάτους μου, ἔμενε ἀθικτον, καὶ τὰ φύλλα του ἐμ- παικτικῶς ἔστρεφε τὸ φθινοπωρινὸ ἀεράκι πῶς πρὸς τὰ ἐμπρός, πῶς πρὸς τὰ ὀπίσω.

Αἶφνης ὑπὸ τὸ φύσημα δυνατωτέρας πνοῆς μερικὰ ἀπὸ τὰ κτηνόχορα φύλλα τοῦ δένδρου ἀπεσκάσθησαν ἀπὸ τὴν κλαδίαν των καὶ ἤρχισαν νὰ στροβιλιζωνται. Ἡ χρυσὴ των βροχὴ ἔστρωσε γύρω μου τὸ ἔδαφος, καὶ μόνον ἐν ἀπ' αὐτὰ ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὰς ἀνοιγμένας σελίδας τοῦ βιβλίου μου. Σχεδὸν τὰς ἐκάλυψαν. Ἡ ρουιδωμένη ἐπιφάνεια τοῦ πλατανιφυλλοῦ αὐτοῦ μοῦ ἀπέκρυπτε πλέον τὰς τυπωμένας σελίδας τοῦ βιβλίου, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ποιητὴς καὶ ὁ λογιγράφος εἶχον ἐναποθέσει στροφὰς γλυκύτητος, περιπαθείας, ἀγάπης.

Κάτι μοῦ ἐπληξῆ τὴν ψυχὴν καὶ ἔφαρξ τὸ χέρι μου μηχανικῶς, διὰ ν' ἀποσύρω τὸ παρῆσαιον ἐκεῖνο φύλλον. Ἀλλὰ, πρὶν τὸ κίψω αὐτό, μία θωπευτικὴ, ὡς ψιθυρὸς, φωνή, ἓνα παράπονον ἠκούσθη ἀπὸ τὸ φύλλον ἐκεῖνο. Περὶσσοῦν! τὸ φύλλον ὦ ἴλιε.

— Ἄνθρωπε, μὲ εἶπεν, ἐμάντευσα τὰς σκέψεις σου, πρὸ τοῦ ἀόμῃ τὰς ἐπιστομίσεις. Μὴ ἀπορῆ· δι' ἡμᾶς, τὰ φύλλα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμιλή- σουν τὰ χεῖλη, διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν ψυχὴν. Τὴν ἀκούομεν ἡμεῖς ἀπ' εὐθείας. Σὺ εἶχες ἀνάγ- κην νὰ ἀκούσῃς καί, καὶ ὅταν τὸ ἀκούσῃς, τότε εἰμπορεῖς νὰ καυχῆθῃς, οἱ τὸ ἀντελήφθη- τας. Καὶ δὴ, ἰδοὺ μία ἀπὸ τὰς πολλὰς σὺς ἀδυ- ναμίας. Φιντάζεσθαι, ὅτι συλλυμβάνεις τὴν ἀλή-θειαν, ποῦ κρύπτεται μετὰ τῆς ἡ ψυχῆς, ἀπὸ τὰ λῶ-για, πῦ θὰ ψελλίζουσι τὰ χεῖλη. Πόσαι δὴμοι; παρεμυρῶσεις δὲν ὑφίσταται μέχρις εὐ πλῆξῃ τὰ ὄσα σὺς! Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀνάγκη τῶν σφαλε- ρῶν αὐτῶν ὀργάνων τῆς αἰσθήσεως· ἡ διαίσθησις ἀνατιλήρνει ὅλα αὐτά.

— Ἀλλὰ πῶς; παρετήρησα· ἡμεῖς φρονοῦμεν, οἱ τὰ φύλλα, καθὼς; τόσα ἀψυχα πράγματα...

— Μὴ προχωρεῖς, διότι συσσωρεύεις τόσας πλά- νας, ὅσας καὶ λέξεις προφέρεις. Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔκρινεν οὔτε ἐν βῆμα πρὸς κατά- κτησιν τῆς ἀληθείας, γνωρίζει δὲ τόσον τὸν κό- σμον, ποῦ τὴν περιβάλλει, ὅσον καὶ τὸν κόσμον, πῦ κρύπτεται ἐντὸς τῆς δηλαδὴ ἀτελείας. Ἀλλὰ διὰτὶ ὁ ἀνθρώπος ἐμαθὲ ν' ἀναγινώσκῃ μόνον ἐπάνω εἰς τὰ τυπωμένα φύλλα τῶν ββλίων; Καὶ ὁμοι; εἶνα φύλλον σὴν καὶ ἐμὲ, τὸ ὁποῖον ἐγέν- νησεν ἡ φύσις, ἐθάρμανεν ὁ ἥλιος καὶ ἐθάπτυσεν τὸ πλέον ἀγνὸ ἀεράκι, περικλείει πλὴν ὠραιότερα πράγματα ἀπὸ ἐκεῖνα, πῦ πολλάκις νοσοῦσι φιντασίαι ἀνθρώπων ἔχουν διακονίσει ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ ἄσπρα χαρτιά, τὰ ὁποῖα ὑπεριμάτε ποῦ τὰ λέγετε φύλλα. Ἀνθρώπε! ἂν ἤξευρες ν' ἀνα- γνώσκῃς ἓνα φύλλον σὴν καὶ ἐμὲ, σὴν τὰ ἀδελφία μου, θὰ ἦσο σοφώτερος ἀπὸ ὅ,τι σήμερον καυ- χᾶσαι ὅτι εἶσαι. Κάθε ἓνα φύλλον ἀπὸ μᾶς περι- κλείει μυριάς ἐνευκώσεις, χίλια πράγματα, ἀφθύ- νους παρατηρήσεις. Ἐνα φύλλον σὴν καὶ ἐμὲ,

ἐμελέτησε περισσότερον τὴν ζωὴν ἀπὸ ὅ,τι ἓνας ἀνθρώπος μὲ τὰ μικρογυῖα του, μὲ τὰ λεξικά του, μὲ τὰ φιλοσοφικά του συστήματα. Κάθε μία ἀπὸ τὰς ἰνάς μου εἶναι καὶ μία ἐγκυκλοπαιδεία δι' ἐσέ! Εἰς κάθε ἓνα ἀπὸ τοὺς πόρους μου ἔχουν ἀποτυπωθῆ αἱ χαρᾶί, αἱ διαχύσεις, εἰ στόχοι, εἰ λυγμοί, ἡ φαιδρότης, τὰ μειδιάματα, τὰ δάκρυα, οἱ ἔρωτες, αἱ ἀντιζηλῖαι, τὰ μύση, εἰ ἐγώσμι δλων τῶν νέων καὶ τῶν γερόντων, τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ποῦ ἤλθαν νὰ καθήτουν ὑπὸ τὴν σκιάν μου. Φιντάσου, ὅτι εἶμαι εἰς τελειοποι- ἔμενος ὁ σκοπὸς φωνογράφου σὰς, ἀλλὰ, καθὼς; εἶπα, τέλειος, ὁ ὅτι ἀποτυπώνει ὄχι μόνον τοὺς ἡχοὺς τῆς φωνῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς μυχιαιτάτους παλμούς τῆς καρδίας. Πιόσαις ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ κλάδου μου δὲν ἐλείνολόγησα τὴν κοινωνίαν! Πιόσαις δὲν μῦ ἤρχετο νὰ διαρραγῶ, ὅταν ἦτοια χεῖλη νὰ ψιθυρίζου ψευδῆ αἰσθήματα, νὰ δίδουν ψευ- δῆ καὶ ἐπιπλαστὰ φιλὰ ἔρωτος καὶ ἀντελαμβανό- μνη τὴν ὑποκρισίαν νὰ παῖξῃ τὸν μεγαλείτερον ρόλον εἰς τὰς πράξεις σὰς! Ἐμελέτησα πολὺ τὴν ζαῖν, παρεκλούθησα τὰ πλανημένα σὰς ὄνειρα, καὶ, διὰ νὰ σὰς ἀποτρέψω, ἐσειόμην ἐπάνω εἰς τὸ κλαδί μου. Ἀλλὰ σὺς τὴν συμβουλήν μου αὐτὴν, τὴν φωνὴν μου, διὰ τῆς ὁποίας προσεπάθουν νὰ σὰς φέρω εἰς τὸν ἀληθινὸν δρόμον τῆς ζωῆς, τὴν ἐνομίζατε γοργὸν βαλλισμόν, τὴν ἐθεωροῦσατε χειροκροτήματα ἐπικροτήσεως. Δὲν πιαῶ ἂν δὲν ἐννοεῖτε τὴν γλώσσάν μου...

Ἦκουον τὴν μυστικὴν αὐτὴν ὁμιλίαν τοῦ κτρι- νισμένου φύλλου καὶ δὲν εὐρίσκα τί νὰ τῦ παρα- τηρήσω. Ἐκεῖνο ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλ' ἐκτός ὄλων αὐτῶν, ἡμεῖς, τὰ φύλλα εἶμεθα διὰ σὲ τὸν ἀνθρώπον ὁ μεγαλείτερος δι- δασκαλός, τὸ καλλίτερον ὑπόδειγμα τῆς ζωῆς Ζῶ- μεν τὴν ζωὴν μας χωρὶς παρεκκλίσεις χωρὶς παραδρομὰς, μῆσα εἰ; τὴν ἀκριβῆ τροχίαν τοῦ προορισμοῦ μας. Πιὸς ἀπὸ τοὺς ἀδελφῶν σου εἰμπορεῖ νὰ καυχῆθῃ αὐτό; Ἐγανήθην ἀπὸ ἓνα κόμβον κλάδου καὶ ἀπὸ πλὴν μικρὸ ἐγνώρισα τί ἔπρεπε νὰ κάμω καὶ τὸ ἐξέτελσα μ' ὄλην μου τὴν δύναμιν, μὲ ὄλην μῦ τὴν ἀγάπην. Ἦλωσα τὸ πρῶσιον σῶμά μου εἰς τὸν αἰθέρα καὶ ἐμά- ζευσα χάριν τοῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον μ' ἐγέννησεν, ὄλα; τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, ὄλα τὰ ὕγιετὰ στοιχεῖα τοῦ ἀέρος. Εἰργάσθη ἀρμονικὰ μ' ὄλους τοὺς ἀδελφεύς μου εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ δένδρου αὐ- τοῦ καὶ τώρα, ποῦ ὁ προορισμὸς μου ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον ἐτελείωσε, πίπτω κάτω μὲ τὸ χρώμα τῆς αὐταρσεκείας καὶ τῆς χαρᾶς. Ὄ! νὰ εἴξευρες ποῖαν χαρὰν ἠιθάνθη, ὅταν τὴν στιγμήν, ποῦ ἀπεσπώμην ἀπὸ τὸν κλάδον μου, τὸν εἶδα μεγαλεί- τερον, πικρὰ κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἡ μ' ἐγέννα! Ἡ ὑπερβίλλουσα εὐρωστία του ἦτο ἔργον ἰδικὸν μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου. Ἡ χαρὰ ἐπέστεψεν τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς μου Πόσοι ἀν- θρωποι εἰμποροῦν νὰ καυχῶνται, ὅτι ἀρίτοιον τὸν κόσμον ὑπὸ τὰς ἰδίας φαιδρῶς ἐνευκώσεις; Ἀλλ' ὁ προορισμὸς μου δὲν ἐτελείωσεν. Ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἐθρῆψι τὸ δένδρον μου ὅταν ἦμην ὑψηλά, θὰ ἐξακολούθησω νὰ τὸ τρέφω καὶ κατὰ χαμηλά ἐπὶ τῶν ἐδάρους. Τὸ σῶμά μου θὰ γίνῃ τροφή του, τὸ λίτό; μου θὰ ἀνέλθῃ ὡς χυμὸς εἰς τοὺς κλάδους του. Ὁ προορισμὸς μου δὲν ἐτελείωσε. Δι' αὐτὸ σὺ, ὁ ὁποῖος δὲν μ' ἀντελήφθη, παῦσε τὸ ὑλῆσιμον νὰ παρακωλύῃς τὸ ἔργον μου, ἄρες με νὰ πέσω εἰς τὴν γῆν. Δὲν βλέπετε; ἡ δροσὸς μὲ περιμέει...

Εἶχε λίβαν καί τὸ ἰδιαιτέρως παρακλητικὸν ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ φύλλου ἐκεῖνου. Ἐνόμισα ὅτι ἀληθινὰ μοῦ παρεπνεῖτο τὸ ἐπῆρα, τὸ ἐκρά- τησι ελαφρὰ καὶ τὸ ἐθῆσα κάτω ἀνάμειξι εἰς τὰ ἀδελφία του, πῦ τὸ προέλαβον.

Ἐπειτα ἔκλεισα τὸ βιβλίον μὲ τὰς μαῦρας γρτυμάς του καὶ ἐσηκώθη.

Τὸ δαιλιτὸν εἶχε προχωρήσει πολὺ καὶ τὸ φθι- νοπωρινὸ ἀεράκι δέχυνε ρίγος εἰς τὸ σῶμά μου. Ἀφήκα τὸν πλατάνον μὲ τὴν ἀμφιβολίαν εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἄρα γὰρ ὁ συνομιλητὴς μου εἶχε δίκαιον;

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΠΡΩΤΕΡΗΜΑ

Προτού κάμει ακόμη τὸν καθημερινὸν πρωινὸν του περιπάτον ὁ Γεώργιος, ἑτοιμὸς καθ' ὅλα ἐπεριμένει τὸ ταχυδρομικόν του. Μετ' ὀλίγα πραγματικῶς λεπτά, ὁ μικρὸς τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἔμεινε, τοῦ ἔφερεν ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου μερικὰς ἐφημερίδας καὶ γράμματα.

Τὰς ἐφημερίδας ἔρριπεν ἐπὶ τινος ἐπίπλου καὶ ἤρριψε νὰ διαβῶν τὰ γράμματα. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι τὸ περιεχόμενον τῶν δὲν τὸν ἐνδιέφερε καὶ πολὺ. Ὅλα ἦσαν ἀνευ σημασίας. Ὅλα, πλὴν ἑνός.

Ὅπως, ὅταν ἤνοιξε τὸν τελευταῖον φάκελλον, ὁ ὁποῖος περιεῖχε μίαν μακροτάτην ἐπιστολήν, ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτήρα, εὐθύς ἀμέσως ἐδόθη, ὅτι ἦτο τοῦ Ἰακώβου δι' αὐτό, λησμονῶν καὶ τὸν περιπάτον του ἀκόμη, ἐρρίφθη εἰς ἑν ἀνάκλιντρον, διὰ τὰ τὴν ἀναγνώσιν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο μακρὰ, ὁπὼ μεγάλαι σελίδες, καὶ ἦτο γραμμὴν μὲ ὕψος πολὺ θερμὸν καὶ ζωηρόν. Ὁ Γεώργιος τὴν διέτριξε μὲ ὕψος ἀνθρώπου, ὅστις ἀπολαμβάνει τὰς γραμμὰς τῆς, ὅταν δὲ ἔφθασε μέχρι τῆς τελευταίας, ἀνεφώησεν:

— ὦ! τὸν καλὸν μου φίλον! ἐχρειάσθη ὁ ἐπὶ σελίδας, διὰ νὰ μευ εἰπῇ, ὅτι νυμφαίνεται μὲ ἕνα ἄγγελον, μίαν χαριτωμένην ψυχὴν, μ' ἕνα ὑπέροχον νεάνιδα καὶ διὰ τὰ μὲ παρακαλῶν νὰ γίνω κούμπάρος του! ὦ! τὸν καλὸν μου φίλον! ἐπὶ τέλους, ἐτρώθη καὶ αὐτός!

Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Ἰακώβος ἦσαν φίλοι ἀχώριστοι, πλειότερον μάλιστα, παρὰ φίλοι. Θὰ ἔλεγον ἀδελφοί, ἀνὸς ἀδελφὸς εἶναι ὄντως ἀνώτερος βιθμὸς τοῦ φίλου.

Καίτοι αἱ ἡλικίαι τῶν ἦσαν πολὺ διάφοροι — ὁ Ἰακώβος ἦτο πεντηκονταετής καὶ ὁ Γεώργιος ἦτο μόλις τριάντα ἔτων — ἐν τούτοις, ὁ εἰς ἦτο παντοῦτε ἀχώριστος ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ ἐν γένει ἔτρεφον πρὸς ἀλλήλους τρυφερὰ καὶ ἀσάλευτα αἰσθηματὰ ἀγάπης, ἐκτιμῆσεως, λατρείας.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τοὺς δύο αὐτοὺς φίλους συνέδεον κοινὰ οἰκογενειακὰ παραδόσεις, καὶ γαίτοι εἰς κατοικίῶν αἰεὶ εἶναι τῶν ἦσαν ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην εἰς τὴν πέλιν καὶ εἶχον μάλιστα ἕνα κοινὸν κῆπον εἰς τὴν ἐπισθίαν πρόσοψιν, κῆπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ φιλία δὲν ἦ εἶχετο ὄρεα καὶ χωρῖσμός.

Καὶ εἰ δύο ἦσαν πλούσιοι. Ὁ Ἰακώβος, καίτοι πεντηκονταετής, εἶχε περάσει νεότητά εὐσηρῶν, καὶ ἠρέσαστο νὰ λέγῃ συχνά, ὅτι δὲν ἐτρώθη ἀπὸ ἔρωτα. Ὁ Γεώργιος, καίτοι νεώτερος, εἶχε ζήσει πολὺ καὶ εἶχεν ἀγαπήσει περισσύτερον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔμεινε ἐλευθέρως.

Ἴδεν ὅμως, ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ Ἰακώβου ἀνέτρεψε τὰ γεγονότα. Ὅτι ὁ Ἰακώβος δὲν ἔκομει νέος, τὸ ἔκαμε πλέον ἢ ὄριμος. Ἰγάπησε μίαν νέαν, ὄραϊαν, κομψήν, εὐφραδέα, ἣτις ἐδέχθη νὰ τὸν νυμφεῖται.

Εἰς τὸ γράμμα του δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς νυμφῆς του. Τὸ εἶχεν ἀλλά γε λησμονήσει, ἢ το εθεώρησεν ἰπουσιῶδες;

— Δὲν μὲ γράφει ποίαν παίρνει, ἐσκέθη ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο, ἀφ' ὃ φίλος μου διὰ τοῦ γάμου του αὐτοῦ γίνεται εὐτυχής;

Οἱ γάμοι θὰ ἐγένοντο συντομώτατα. Ὁ Γεώργιος ἠναγκάσθη, διὰ τὰ προτομιασθῆναι δι' αὐτοὺς, ἀφ' ὃ ἢ ὁ κούμπάρος, νὰ διακόψῃ τὸν παραθερισμὸν του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς ἐξουχίας εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Εὖς τὸν Ἰακώβου ἀνάστατον. Πλήρης ζωῆς, πλήρης δράσεως, ἐφαίνετο κατὰ πολὺ νεώτερος τῶν πενήκοντα ἔτων του. Ἡ καρὰ καὶ ὁ ἔρωτος τοῦ εἶχον κῆμι ἰσχυρὰν ἐνείν ἰσότητος καὶ σφοδρῶς.

Ὅλιγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφιξίν του, ὁ Ἰακώβος λέγει εἰς τὸν Γεώργιον:

— Φίλε μου, ἐτοιμάσου, αὐριον θὰ σὲ παρουσιάσω εἰς τὴν νυμφῆν μου, ὡς τὸν κούμπάρον μας. Ἀλλὰ, μὴ νημῶσης, ὅτι θὰ ὀμιλήσω εἰς αὐτὴν πρῶτην φορὰν διὰ σέ. Εἶπα τόσα καὶ τόσα διὰ τὴν φιλίαν, ποῦ μὰς συνδέει! Τῆς εἶπα, ὅτι μόνον εἰς σέ τὴν ἐμπιστεύομαι.

Ἡ ἡμέρα τῆς παρουσιάσεως ἔφθασε καὶ κατ' αὐτὴν ὁ Γεώργιος ὑπέστη μίαν ὀδυνηρὰν συγκλίνησιν.

Ἡ νυμφῆς τοῦ Ἰακώβου, ἡ δεσποινὶς Δωροθέα, δὲν τοῦ ἦτο ἄγνωστος. Ὁ Γεώργιος εἶχεν ἀγαπήσει τὴν νεάνιδα ἐκείνην ἄλλοτε, καὶ τὴν εἶχεν ἀγαπήσει περιποθῶς, ὡς σφιδεμίαν ἄλλην εἰς τὴν ζωὴν του.

Ἐχρειάσθη πολλὴν δύναμιν, διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκλίνησιν, τὴν ὁποῖαν ἐδούκοντο τὴν συγκλίνησιν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς, ποῦ εἶχε τόσον ζήσει καὶ εἶχε συνηθίσει πλέον πρὸς τὴν ἐκπλήξιν τοῦ βίου, δὲν εὐέθη ἰκανὸς νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ καταναίῃ ἕν πάθος, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχὴν του.

Ὁ Ἰακώβος ἐν τούτοις, καρδία ἀγαθὴ καὶ ψυχὴ ὄλη ἔρωτα, δὲν ὑποπετεύθη τι.

Ἡ θέσις τοῦ Γεωργίου ἦτο ὀδυνηρὰ. Ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἠγάπησε, σήμερον θὰ ἀγίνετο σύζυγος τοῦ φίλου του, φίλου ὑπὲρ πάντα ἀγαπητοῦ. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ θὰ συγκατώουν, ἐπὶ πλέον θὰ συνέζων σχεδόν, ἀφ' ὃ ὁ Ἰακώβος καὶ ὁ Γεώργιος ἦσαν ἀχώριστοι.

Αὐτὸ ἀπετέλει ἕνα κίνδυνον καὶ διὰ τοὺς τρεῖς. Εἰς τὴν καρδίαν τῆς Δωροθέας θὰ ἀεγνιάτο ἐξίπατος ὁ παλαιὸς καὶ ὑπνώτωτος πρὸς τὸν Γεώργιον ἔρωτος τῆς, ἡ ἡλικία τῆς καὶ ἡ ἡλικία του θὰ τὴν ἔφερον πρὸς αὐτόν, καὶ ἡ φιλία τῶν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν, θὰ ἀπέληγεν εἰς αἰσχρὰν προδοσίαν.

Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Νὰ ἐκμυστηθεῖ τὰ πάντα εἰς τὸν φίλον του; Προὔτιμησε νὰ περιμένῃ ἀκόμη.

Μετὰ τὴν ἡμέραν ἐγένετο εἰς γάμον. Ὁ Γεώργιος, ὡς κούμπάρος, προσέφερε πλουσιώτατον δῶρον εἰς τὴν νύμφην, δῶρον, τὸ ὁποῖον διέπρεπεν ὄχι μόνον διὰ τοῦ πλοῦτου του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀλάσθησός του. Τὸ δῶρον ἐκείνο ἐξέπληξεν ὄντως τὸν Ἰακώβον.

— Δὲν σοῦ ἔλεγα, Δωροθέα μου, ἔλεγε ὁ σύζυγος πλέον, ὅτι ὁ Γεώργιος ἦτο πολὺτιμος φίλος καὶ εὐγενὴς καρδία! Ὅλην του τὴν θέρημν τῆς φιλίας καὶ ὄλην τὴν πνευματικὴν του διτύχειαν ἐξεδήλωσεν ἰδῶ μ' αὐτὸ τὸ ὄραϊον του δῶρον.

Ἡ Δωροθέα εἰς ἀπάντησιν ἐχομήλωσε τὰ μύτια τῆς.

Ὁ Γεώργιος κατ' ἐπιτολήν τοῦ Ἰακώβου, ἀνέλαβε νὰ ἐπιτλώσῃ ἐκ νέου τὸ διαμέρισμα τῶν νεονύμφων καὶ τοῦτο κατὰ τὸ ὁριζόμενον γαμήλιον τοῦ ἑαυτοῦ, ποῦ θὰ ἔαμνον εἶναι.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν νεόνυμφον, ὁ κούμπάρος τοῖς εἶχεν ἐτοιμάσει ὑποδοχὴν ἐξίπρετον. Τὸ διαμέρισμά των τὸ εἶχε μεταβάλει εἰς κούμπαν ἀνθοκῆτιον, ἀληθῶς παραδεισιον ἐνδ' αἰτήμα. Τὸ αὐτὸ ἔσπερας παρέθηκε γέφυρα. Κατ' αὐτὸ ἐφαίνετο πολὺ συγκληνήμενος, ἀλλὰ καὶ ἡ Δωροθέα δὲν ἦτο ὀλιγώτερον.

Μήπως ἠιθῆσθε, ὅτι ἡ θερμότης ἐκείνη ὄρει λατὸ εἰς αἰσθηματὰ διάφορα ἀπὸ τὴν φιλίαν; ..

Τὴν ἐπαύριον ὁ Γεώργιος δὲν εἶχε φαῖν. Δὲν παρουσιάσθη εἰς τὴν ἐπομένην. Τὴν τρίτην μὲν τῆς ἡμέρας, ὁ Ἰακώβος λαμβάνει ἐπιστολήν τοῦ Γεωργίου, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶπε ἔλεγε, ὅτι, λόφ' ἰδιαιτέων λόγων, μὰς ἰδιοτροπίας ἄλλην, ἀπεφάσισε νὰ ριφθῆ εἰς περιηγήσεις μακρὰς, μακρὰν τῆς πρωτεύουσας, μακρὰν τοῦ κράτους μακρὰν καὶ τῆς εὐρώπης ἀκόμη.

— Παράξενον πᾶγμα, ἔλεγε ὁ Ἰακώβος εἰς τὴν γυναικά του, ἡ ἀπόφασίς τοῦ Γεωργίου! Τὸν εἶξεν ὡς κἄπως ἐλιότροτον, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμόν. Φιντάσου, αὐτὸς ὁ νέος νὰ φύγῃ μακρὰν ἀπὸ πάθε πολιτισμὸν, ἐφ' ἡδύνατο νὰ εἶναι ἐδῶ πολὺ εὐτυχής. Ἐχει, ἄλλως τε, πολλὰ προτερήματα ὁ νέος αὐτός· εἶναι ὄραϊος, εὐγενής, εὐφύεστατος, προσότις, μὲ τὰ ὁποῖα εἰμπορεῖ νὰ ἐπιδειχθῆ εἰς τὴν κοινωνίαν μας.

— Δημοσιεῖτε, ἀγαπητέ, τοῦ λέγει ἡ Δωροθέα, τὸ καλλίτερό του προτέρημα. Εἶσαι κάτι περισσότερον ἀπὸ εὐγενή, ὄραϊος καὶ εὐφύη...

— Τί εἶναι λοιπόν;

— Εἶναι πρὸ παντὸς τίμιος νέος.

(H. de Plessac).

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΚΟΣ

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

VIII. — Ἡ κοσμικότης καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ.

Εἶναι πλάνη νὰ παραμελῆ τις τὴν οἰκογενειακὴν του ζωὴν, ν' ἀφίνη τὰς καλὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις ἐν ἀχρηστία, καὶ τὰς ἀπλὰς καὶ ἀφελεῖς οἰκογενειακὰς συνηθείας, χάριν τῶν κοσμικῶν ἀπαιτήσεων.

Ποῦ ἄλλοῦ ὁ ἄνθρωπος θὰ δυνηθῆ νὰ αὐξήσῃ τὴν ἀτομικότητά του, τὸ μοναδικὸν τοῦτο προτέρημα, ὅπερ, ἠνωμένον πρὸς τὰς διακριτικὰς ιδιότητας τῶν ἄλλων, ἀποτελεῖ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐστάθειαν ἑνὸς περιβάλλοντος; Ποῦ ἄλλοῦ, παρὰ ἐν τῇ οἰκογενείῃ;

Καταργήσατε τὸ ἱερὸν αὐτὸ τῶν οἰκογενειακῶν ἀναμνήσεων καὶ παραδόσεων, καὶ θὰ καταστρέψετε ἐνταυτῷ τὰς καλλιτέρας πηγὰς τοῦ χαρακτήρος.

Τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα εἶναι ἀνυπερβλήτου ἀξίας, διότι περικλείει ἐν σπέρμασιν ὅλας τὰς μεγάλας καὶ ἀπλὰς ἀρετὰς, αἵτινες ἐξασφαλίζουν τὴν διάρκειαν καὶ τὴν δύναμιν τῶν κοινωνικῶν ὀργανώσεων.

Ἐν τούτοις, ἡ κοινωνικότης τείνει νὰ καταστρέψῃ τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα. Ὁ ἄνθρωπος ποθεῖ ν' ἀπαλλαγῆ αὐτοῦ καὶ εὐρίσκει μυρίας ἀφορμὰς: τὰς ἀνωτέρας σπουδὰς, τὸν γάμον, τὰς ἐκ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως ὑποχρεώσεις.

Κατ' ἀρχὰς θεωρεῖ ἀνεπαρκῆς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα, μὲ τὴν πλήρη ἀναμνήσεων ἐπιπλοσκευὴν του, μὲ τὰς ἱεράς παραδόσεις του. Αὐτὸς, ὁ νέος, ποθεῖ κάτι εὐρύτερον, νέον. Τὰ ἐπιπλα λοιπὸν τὰ «παλαιὰ» λαμβάνουσι τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸν παλαιοπώλην, καὶ τὸ σπίτι ἀνασχηματίζεται ἀπὸ νέα.

Ἀλλὰ, μαζί μὲ τὰ παλαιὰ ἐπιπλα, φεύγει καὶ ἡ ἀπλή ζωὴ, φεύγει καὶ ἡ οἰκογενειακὴ γαλήνη, φεύγει ἡ ἐλκτικὴ δύναμις, τὴν ὁποῖαν ἐξασκεῖ τὸ σπίτι ἐπὶ τῶν ἀτόμων.

Ἐπίσης ἡ κοινωνικότης χωρίζει τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Παραλύει τὴν συνοχὴν των καὶ τὴν ἐπαρῆν, τὴν ὁποῖαν διετήρει μεταξύ αὐτῶν τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα. Καί, ὅταν οἱ ἀδελφοί, οἱ σύζυγοι, τὰ τέκνα χάσωσι τὸν μεταξύ των συνεκτικὸν δεσμόν, τότε χάνεται καὶ ἡ οἰκογενειακὴ εὐδαιμονία. Αἱ κοσμικαὶ συγκεντρώσεις, αἱ διασκεδάσεις, αἱ τυπικαὶ ἐπιδείξεις, δύνανται ποτε νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα, παρ' ὄλην των τὴν φαινομενικὴν λαμπρότητα;

Ἐπειτα, βλέπονσα, ὅτι ἡ ἐργασία τῶν ἀγροτῶν ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ρίπτουν μὲ μεγάλας ξυλίνας περόνας τὸ κομμένον χόρτον ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἀμάξια, ἐπῆρος καὶ ἐκείνη μίαν ἀγκυλιὰ χόρτο καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο κοντὰ τῆς. Τὸ τίναγμα αὐτὸ ἔκαμε νὰ λυθοῦν τὰ μαλλιά τῆς κόρης, μαλλιά μακρὰ καὶ ὀλέξανθα, καὶ νὰ χυθοῦν εἰς τοὺς ὤμους τῆς.

Οἱ χωρικοὶ ἐγέλασαν, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν τῆς λέγει :

— Ἄν θέλετε ν' ἀναβῆτε, δεσποινίς...

Καὶ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις τὰς συνώδευσε μὲ πολλὰς χειρονομίας, ὡτὰν νὰ μὴ ἦτο βέβαιος, ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐννοηθῇ.

— Ν' ἀναβῶ; ἠρώτησεν ἡ κόρη, ἐνῶ τὰ μεγάλα τῆς μάτια ἐξήστραψαν ἀπὸ πόθον.

— Μάλιστα, ἐπάνω εἰς τὸ ἀμάξι, διὰ νὰ πατήσετε τὸ χορτάρι.

— Ἀλήθεια;

— Βέβαια, μία ἐργάτρια παραπάνω θὰ μᾶς βοηθήσῃ πολὺ, καὶ μάλιστα ἐργάτρια σὰν καὶ εἶς.

Τὰ μάτια τῆς δεσποινίδος Μαρίκας ἐξήστραψαν. Ν' ἀνέλθῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἀμάξι, νὰ πατήσῃ τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο χόρτο καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν εὐωδίαν του νὰ πλημμυρῇ τὴν ψυχὴν τῆς! ποία χαρὰ! ποία ἀπόλαυσις!

Δι' αὐτὸ πολὺ ὀλίγον ἐσκέφθη. Ἔθεσε τὸ ἓνα τῆς πόδι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ πλησιέστερου ἀμαξιοῦ καὶ προσεπάθησε ν' ἀναβῇ. Εἰς τὸ ἀμάξι ὅμως ἐκεῖνο ὑπῆρχε πολὺ χόρτο καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀνοδος ἦτο δυσχερής. Δύο χωρικοὶ ἔσπευσαν νὰ τὴν βοηθήσουν.

— Ὅχι, προτιμῶ εἰς τὸ ἄλλο μᾶλλον, εἶπεν ἐκείνη.

Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ δεύτερον ἀμάξι, ὅπου πραγματικῶς ἦτο ὀλιγώτερο χόρτο καὶ ἡ ἀνοδος θὰ ἦτο εὐκολος.

Με δύο κινήσεις ἡ Μαρίκα εὐρέθη ἐπάνω εἰς τὸ ἀμάξι.

— ὦ! συγγνώμην, εἶπεν ἡ κόρη, πίπτουσα ἐπὶ ἐνὸς δειλοῦ χωρικοῦ, ἐνὸς παιδίου μᾶλλον, δεκαπέντε ἔως δεκαῆξ ἑτῶν, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε κατ' ἀρχὰς παρατηρήσει. Ἐπειτα τὸν ἠρώτησε :

— Μήπως εἶς ἐκτύπησα, κύριε;

Ὁ χωρικός ἐχαμήλωσε τὰ μάτια του, κατεπορφυρώθη, ἔπειτα δ' ἀφῆκε νὰ τῷ ἐκφύγῃ μὲ ἀσθενῆ φωνὴν ἡ ἀπάντησις :

— Ὅχι, δεσποινίς.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἐκείνη· δὲν θὰ μείνω, ἄλλως τε, πολὺ ἐδῶ ἐπάνω. Δὲν εὐρίσκετε καὶ σεῖς, ὅτι εἶναι εὐχάριστον πρῶγμα νὰ εἶναι κανεὶς ἐπάνω εἰς ἓνα παρόμοιο ἀμάξι καὶ νὰ παιᾶ τὸ χόρτο;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Μήπως εἶς ἐνοχλῶ, ποῦ εὐρίσκομαι τῶρα κοντὰ σὺς;

— Ὅχι, δεσποινίς.

Δύο ἢ τρεῖς νέαι φράσεις ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Μαρίκας, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ νέος ἔμενε πάντοτε δειλός, περιορισμένος, ψυχρός, μὴ ἀπαντῶν, παρὰ μὲ τὸ «ναὶ» ἢ μὲ τὸ «ὄχι», ἡ κόρη ἔπαυσε πλέον νὰ τοῦ δμιλῇ καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὸ χόρτον. Ἐβύθιζε τὴν χεῖρά τῆς εἰς αὐτὸ καὶ ὡτραινέτο τὴν εὐωδίαν του.

Ἄπ' καιροῦ εἰς καιρὸν κάποιος χωρικός ἀπὸ κάτω ἔρριπεν εἰς τὸ ἀμάξι μίαν φτυαριὰν χόρτου, τὸ ὁποῖον ἡ Μαρίκα ὑπεδέχτο μὲ ἀνοιχτὰς τὰς ἀγκάλας· ἔπειτα ἐστίβαζεν.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἀγροῦ εἶχε πλέον ἐξαντληθῆ, ἔπρεπε τὸ ἀμάξι νὰ μετατεθῇ εἰς ἀπόστασιν μερικῶν μέτρων ἐκεῖθεν εἰς ἄλλο μέρος, ὅπου ὑπῆρχεν ἀφθονία χόρτου. Τὰ βῶδια ἐλεντήθησαν καὶ τὸ ἀμάξι ἤρχισε νὰ προχωρῇ. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐθύ, τὸ ἀμάξι ἔκλινε πότε δεξιά, πότε ἀριστερὰ ἀποτόμως.

— Αἴ! σεῖς, ποῦ εἶσθε ἐπάνω, ἐφώναξ κάποιος χωρικός ἀπὸ κάτω, βασταχεῖτε καλά, μὴ πέσετε.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ σύστασις δὲν εἶδιδετο εἰς τὸν νέον χωρικόν, ὅσον εἰς τὴν δεσποινίδα Μαρίκα, ἥτις ἦτο φυσικὸν νὰ τρομάξῃ διὰ τὰς ἀποτόμους κλίσεις τοῦ ἀμαξιοῦ.

Εἰς μίαν ἀπ' αὐτὰς ἡ κόρη, προσπαθοῦσα νὰ συγκρατηθῇ, ἠσθάνθη, ὅτι τὸ ἓνα τῆς χεῖρι ἐσφίξε τυχαίως τὸ χεῖρι τοῦ νέου κυρίου: «ὄχι, δεσποινίς· μάλιστα, δεσποινίς».

— ὦ, συγγνώμην, τῷ λέγει, ἐφοβήθη μὴ πέσω.

Ὁ μικρὸς χωρικός ἐμειδίασε συνεσταλμένος. Οὐδὲν ἀπήντησεν,

ἀλλὰ τὸ χεῖρι του ἐφάνη, ὅτι ἄρνε μὲ θλίψιν τὸ χεῖρι τῆς δεσποινίδος. Τότε ἡ Μαρίκα ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τὸν παρατηρήσῃ καλλίτερον.

Ἦτο εὐμορφος νέος ὁ χωρικός αὐτός. Εἶχεν εὐμορφα θωπευτικὰ μάτια, καὶ μέσα εἰς τὰ μάτια ἐκεῖνα ἀντεκατοπτρίζετο μία συμπαθητικὴ καὶ καλὴ ψυχὴ. Ἐφαίνετο σοβαρότερος τῆς ἡλικίας του.

— Εἶσθε ἀπ' ἐδῶ κοντὰ, κύριε;

Ἐδίστασεν ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, ἔπειτα, ὑψόνων τὸ ἡλιοκαμένον του χεῖρι, ἀπήντησεν :

— Ἄπ' ἐκεῖ ἐπάνω, δεσποινίς.

— Ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου; Εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ μεγάλο αὐτὸ χωράφι;

— Ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα μου, ἀπήντησε μὲ περισσότερον θάρρος τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ νέος.

— Ἄ! καὶ ἔχει πολλὰ παρόμοια κτήματα ὁ πατήρ σας;

— Ἐχει ἐπίσης καὶ τὸ δάσος αὐτό, ποῦ φαίνεται, τὸ σπῖτι ἐκεῖνο ὑψηλὰ μὲ τὸ μεγάλο πεῦκο, ἔπειτα τὸ σπῖτι, ποῦ εἶναι χαμηλότερα, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν ἔχομεν περὶπου δεκαπέντε ἀγροκήπια.

Μόλις ἐτελείωσε τὴν φράσιν του, μία φτυαριὰ χόρτου ἦλθεν ἀπὸ κάτω. Ὁ νέος τὴν ὑπεδέχθη καὶ τὴν ἔστρωσεν ἐπὶ τῆς ἀμοξῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κόρη ἔμενε σκεπτικὴ· τέλος ἠρώτησε :

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ πατήρ σας;

— Ἰωάννης Μπρουσκάλ.

— Καὶ πῶς ὁ πατήρ σὺς εἶναι νὰ ἐργάζεσθε ἔτσι, ἀφοῦ εἶναι τόσον πλούσιος;

— Καὶ ὅμως πρέπει.

Ἄλλ' ἡ Μαρίκα δὲν ἐπρόλαβε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν ἐκείνην· ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ ἐλαφροῦ φόβου. Εἰς ἐκ τῶν χωρικῶν εἶχε ρίψει μίαν φτυαριὰν χόρτου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἡ κόρη εἶχε σχεδὸν καλυφθῆ ἀπὸ χόρτον, εἰνέσσε δὲ βιαίως τὰ χεῖρια τῆς, διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτά. Ἄλλὰ καὶ τὰ χεῖρια τοῦ νέου χωρικοῦ, καὶ ἐκεῖνα ἐκινουῦντο νευρικῶς ἐπ' αὐτῆς, προσπαθοῦντα νὰ τὴν ἀπαλλάξωσιν ἀπὸ τὸ χόρτον.

— Ἄ! Θεέ μου, τί ἐπάθετε!

Ἐν τῇ σπουδῇ του, ὅπως βοηθήσῃ τὴν νεάνίδα, ἐτράβηξεν ὀλίγον τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς. Τότε δὲ ἤρχισε νὰ τῆς ζητῇ συγγνώμην συγκεχυμένος, κατακόκκινος, μὲ μάτια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν παρατηρήσωσι κατὰ πρόσωπον.

Ἡ Μαρίκα τὸν ἐσυγχώρησε βέβαια, καὶ διὰ νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξῃ, ἐπῆρε τὸ ἓνα του χεῖρι καὶ τὸ ἐκράτησεν ἐπὶ μακρὸν ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ τῆς.

— ὦ! ἡ σκληρὰ καὶ τηλώδης χεῖρ τοῦ ἐργάτου! Ὁ νέος ἀνετλήθη τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν ἡ λεπτὴ χεῖρ τῆς προῦξενεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐχαμήλωσεν ἀκόμη περισσότερον τοῦ; ὁ ρθραλμούς.

Ἡ Μαρίκα συνεκινήθη. Ἐντὸς τῆς παιδικῆς τῆς καρδίας καὶ ἠσθάνετο τὸ γλυκύ, ὡσὰν νὰ προήρχετο ἀπὸ θερμὴν τινα πηγὴν.

Ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν του, αἱ σκιαὶ τῶν δένδρων ἐμυκύνοντο ἐπὶ πλέον, καὶ ἐν μέσῳ τῆς γλυκειᾶς αὐτῆς ἀμφιλύκης, τὰ πάντα ἀπέπνεον εὐτυχίαν.

Ἡ Μαρίκα μόνον ἠσθάνετο ἑαυτὴν μελαγχολικὴν. Θὰ ἄρνε τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἐξοχὴν μὲ τὰ τόσα θέλητρα τῆς, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πολυδαίδαλον πρωτεύουσαν, ὅπου τὰ πάντα εἶναι κινήσις. Ἐκτὸς ὅμως τούτου, ἡ νεάνις ἠσθάνετο ἐντὸς τῆς κάποιαν ἀλλόκοτον μεταβολὴν, ἠσθάνετο, ὅτι ἡ διαμονὴ τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν, καίτοι ὀλιγοήμερος, τὴν εἶχε μεταβάλλει. Δὲν ἦτο πλέον ἡ παιδικὴ τοῦ παρελθόντος χειμῶνος, ἀλλ' ἦτο τῶρα ἡ νεάνις, ἡ ὁποῖα ἔχει ὄνειρα, πόθους, ἐλπίδας.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀμάξι ἐφορτώθη κατ' ὄλοκληρίαν, μὲ δύο σχοινιά τὸ χόρτον προσεδέθη καὶ τὰ βῶδια, κεντηθέντα, ἔσυρον τὸ ἀμάξι. Ὁ νέος ἔμενεν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ Μαρίκα δὲν ἐσκόπει νὰ καταβῇ. Τῆς εἶπον, ὅτι τὸ ἀμάξι, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἔπαυλιν, θὰ ἐπερνοῦσε πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς κυρίας Καλουμένης. Ὅτι λοιπὸν ἡ κόρη θὰ ἐπέστρεφεν, ὄχι μὲν γρηγορότερα, ἀλλὰ πάντως μὲ σχετικὴν ἀνάπαυσιν. Μετὰ πολλοὺς κλονισμούς, τὸ ἀμάξι ἐπλησίασε τέλος εἰς τὸ σπῖτι.

Ἡ κόρη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς βυθισμένην εἰς συγκίνησιν. Θὰ ἀπεχωρίζετο πλέον ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ ἀμάξι ἐκεῖνο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν γραφικὴν αὐτὴν χώραν, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν περὶ τὴν ζωὴν τῆς πρωτεύουσας.

Ἡ Μαρίκα ἐσηκώθη.

— Χαίρετε, κύριε, εἶπεν εἰς τὸν νέον σύντροφόν τῆς, ἴσως δὲν θὰ ἰδοθῶμεν πλέον ποτέ.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

Η ΜΥΤΗ

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

‘Ο 19ος αιών.

«Είναι αληθώς εκπληκτικόν πώς οί άνδρες, οι όποιοι καυχώνται, ότι ύπεριτεροῦσι τών γυναικῶν κατά τό λογικόν, άποιοῦσι παρ’ αὐτῶν, διαν αὐτοί εἶναι μόλις δεκαεξέτιδες, τήν φρόνησιν ἐκείνην, τήν όπειαν οί άνδρες δέν άπέκτησαν, εἰμή εἰς ήλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, άφού προηγουμένως έξωλίσθησαν (οἱ καθ’ όλην των τήν νεότητά. ‘Αν έφθασαν εἰς τήν φρόνησιν διά τής όδοῦ τῶν ήθωδῶν, διατί γά έκπ. ήσωνται άν και μια γυνή λαμβάνη τόν ἴδιον δρόμον, διά ν’ άποκτήρη τήν φρόνησιν των; ‘Αλλ’ άν δέν θέλουν, διατί τότε νά άταιώσι παρ’ά τής νεανίδος, ή καλοῦσι νά γίνη σύζυγος των, άρετῶς προφύρους και άπό τās ιδιόκως των;»

«Όταν μία φρόνιμος κόρη άποφασίξη νά νυμφευθῆ, άγείει παντελῶς εἰς τί συνίσταται ό γάμος, και δύναιται νά έκλόβη ώς έρωτα και πᾶν ό,τι δέν εἶναι.

«Οί καθ’ ύπελογισμὸν γάμοι εἶναι πλάνη, εἰς ήν πίπτει τις, ή ψ. υδρος, εἰς τό όπειον ύποκύπτει. Δέν εἶμεθα μόνον σῶμα, ή μόνον πνεῦμα· εἶμεθα ένιαυτῶ και σῶμα και πνεῦμα.

«Λέγουσιν τινές γελῶντες, ότι οὐδέν εύκολώτερον τής παιδοποιείας, και ότι δι’ αὐτήν άπαιτοῦνται δύο. Καί όμως άπαιτοῦνται τρεῖς: ό άνήρ, ή γυνή και ό Θεός έν μέ φ αὐτῶν. ‘Αν ή ιδέα του Θεου εἶναι ξενη πρὸς τās σχέσεις τῶν δύο προσώπων, εἴμποροῦν μὲν νά κόμουν ένα παιδί, άλλ’ οὐδέποτε θά κόμουν ένα ά. θρωπον».

«Φαντάζεται τις εἰς εἶναι ή μυστική εύχή τής άνθρωπίνης καρδίας σχετικῶς πρὸς τόν γυμον:

«‘Ο έρως, τὸν ό τείν ποθεῖ όμοιβαίον, πιστόν, σταθερόν, πάντοτε ισχυρόν και άφωσωμένον.

«‘Η γυνή τήν ό τοίαν ποθεῖ άδίπανον, έπαρκοῖσαν εἰς έαυτήν και διά τής έργασίας της καλύπτουσαν τὰ έξοδά της.

«Τὰ παιδιά, τὰ όποια πρέπει νά μὴ μορβίωσι τήν μητέρα, νά μὴ παραβλάπτουσι τὸν συζυγικὸν έρωτα, όταν μεγαλώσουν δέ, ν’ άπεδίδωσιν εἰς τούς γονεῖς, όσα προκατοβολικῶς παρ’ αὐτῶν έλθοσιν».

«Κατά τήν γνώμην όλων τῶν λαῶν, ό γάμος καθιερώθη πάντοτε πρὸς όρελος τής γυναικός. ‘Υπό τήν διπλήν ά. π. ν. τής εἰκονομίας και τῶν έρωτες, ό άνήρ δά του γυμου χάνει περισσότερα τῶν όσων κερδίζει. Θεωιάζει τήν έλευθερίαν του, τήν περιουσίαν του, τās τέρφεις του, τήν έργασίαν του, κινδυνεύει τήν εύτυχίαν του και τήν άνάπαυσίν του, πελλάκις δέ και αὐτήν τήν τιμήν του».

«Διατί νά μὴ ύπάρχη δίπλωμα γάμου; Πᾶς άνήρ, όστις δέν θά ήδύ. ατο νά πιστοποιήρη ίκανότητα ζωής και μίτικην ισχύν, δέν έπρεπε νά θεωρητοί ίκανός διά γ. μ. ν.»

«Νίε μου, έν ποθη; νά νυμφευθῆς, μάθε, ότι ό πρώτος όρος δά τον άνδρα εἶναι νά γνωρίζη νά εἰσβάλλεται εἰς τήν γυναϊκά του και νά εἶναι ό κύριός της. ‘Η συναισθηστροφή τῶν κλάσκων εἶναι ό. ιγώτερον έπίκί δ. ν. σ, παρ’ά τας άποτυχῶν γόμος».

«Θρίσμβος τής συζύγου εἶναι νά έπαναφέρη εἰς εύτυχήν άπιστήσαντα σύζυγον.

«Αισχος διά τόν άνδρα, νά έπναδεχθῆ άπιστήσασαν σύζυγον».

«Δέν πρέπει ν’ άποκρύψη τις, ότι, εἰς τās πείλαις πρὸ πάντων, ό γόμος εἶναι μία έμπορικῆ πράξις. ‘Ο γάμος εἶναι μία έ ερόρρυθμος έταιρία, τής όποιος ή ύπογραφή άνήκει μόνον εἰς τόν διευθύνοντα, τόν σύζυγον δηλαδή.

«Εἶναι δέ πρέδηλον, ότι, άν οί άνδρες ζητοῦν άπό τήν σύζυγόν των όλιγώτερον τήν καλλονήν, τήν χάριν, παρ’ά τό χρημ.ν, τούτο συμβαίνει, διότι δέν έχουν τό μέσον νά έπιδιώξουν τὰ προτερήματα ταῦτα τής πελυτελείας».

Πρὸ παντός όχι στόλισμα του δωματιου.

«Ότε τό πρώτον πρὸ δύο ἐτῶν μοι έγένετο αἰ. τησις εἰς γάμον, έπεζήτησα έν τῷ προσώπῳ του νέου τούτου νά εύρω καρδιά, που άγαπᾷ και άφοσιώνεται, χαρακτηρα άκέραιον, καταγωγήν εύγειή — ό. μ. έπιφανή — και χρῆμα μέτριον, έστω και όλίγον. ‘Ηδη κατά τὰ όλίγα αὐτά μεσολαβήσαντα έτη έσχετίσθην άρετά, έλογιεύθην εἰς περισσότερον.

«Εἶναι πολύ δύσκολον, μ’ όλην σου τήν άφροσύαν, μ’ όλας σου τās θυσίας, νά κατορθώσης νά συγκρατήσ πάντοτε τήν συζυγικήν γαλήνην και άγάπην. Μὴ με χαρακτηρησθετε ώς ύπερβολικήν. Σέξυγοι! προσέχετε τούς συζύγους σας πολύ. ‘Αν δέν έχουν έκείνοι διαθέσεις μικροπρεπεί, δυνατόν νά ὦσιν άσθενεῖς τόν χαρακτηρα, έχει δέ δυστυχῶς ή κοινωνία μας πολλά σαθρά ό,τα, διλεαστικά ρίπτοντα βλέμματα, σαγηνεύοντα τόν τυχόντα.

«‘Αν τό πρόσωπον του συζύγου σας δέν εἶναι ώραιον, εἴτε αὐτός πταίει, εἴτε δόρθωσις συμμία προσδοκάται. ‘Αλλως τε, ή εύτυχία δέν έξαρτάται εκ τής καλλονής. ‘Αν όμως έχη έλαττώματα — έχομεν και ήμεῖς — άρχει νά έχη τήν καλήν διάθεσιν και θ’ άλληλοδιορθωθῶμεν, άν μᾶς συνδέρ ή εύλογία του Θεου και ή άμοιβαία άγάτη.

«‘Ηδη, βλέπε ε, ζητῶ πολλά από τόν μέλλοντα σύζυγόν μου. Κατά τό σῶμα υγιᾶ, τόν χαρακτηρα σοβαρόν, τήν φύσιν ήπιον και οὐχι άιαμπτον εἰς τās παρουσιασθησόμενας άφύσικως άναμεταξύ μας διαφοράς, χρηματικῶς δά εἰπυροῦντα πως, διότι δυστυχῶς — όμολογῶ — μέγαλον ρόλον εἰς τήν ζωήν μας παίζει τό χρημ.ν. ‘Υπό έποψιν μορφοσσεως, άπετυγμένον πως και κοινωνικόν, δότι μ’ άρέσει ή κοινωνία.

«Δέν θά δυσκολευθῶ όμως και πολύ, νομίζω, νά συγκεντρώσω όλην μου τήν άγάπην στό σπῆτί μου, άν ιδω τῶς αὐτό εἶναι ή έπιθυμία του συζύγου μου. Μ’ άρέσουν αἱ διασκεδάσεις, οι χοροί, τὰ κέντρα. Πάντοτε ό νέος εύρίσκει εἰς αὐτά πολλήν εύχαρίστησιν και συγκίνησιν. ‘Όταν όμως θά έχω ήδη εἰς τό πλευρόν μου εκείνον, παρ’ά του όποιου προσδοκῶ έν μεδίημα, μ’ άν εἰλικρινῆ ένδεξιν εύχαριστήσεως εκ τής ιδιότης μου συναναστροφής, δέν θά εἶμαι εἰς ίσον ά. γ. ε εύχαριστημένη και στό σπῆτί μου, μακρόν τής πολυδαϊδάλου κοινωνίας; «Δέν έχει μήπως και στό σπῆτί του κανεις τόσας άσχολίαις και τέρφεις; Τό καθημερινόν (κοκρυό, έν ώραιον έργόχειρον, όλίγην άνάγκασιν, γρασφήν, μουσικήν; Και έπειτα εἶναι ζήτημα, με τήν εμφάνισιν τῶν παιδιῶν, άν θά εύρεθῆ λεπτό διαθεσίμο.

«‘Ιδού λοιπόν πῶς ένι λό. φ φαντάζομαι τόν σύζυγόν μου. ‘Οχι βέβαια τέλειον — τούτο ύποθέτω άδύ. ατον — άλλ’ ένδοτικόν και έπιδεκτικόν βελτιώσεως, έπιθυμῶντα και έπιζητοῦντα τήν εἰκογενιακήν γαλήνην εἰς τό πλευρόν μου, και όχι άδιάφορον πρὸς ό,τι άφορᾷ εκείνον, έμε και τὰ τέκνα μας. ‘Οφείλει νά λάβη υπ’ όψ.ν, ότι έν τῷ γάμῳ έπιζητεῖται σὶν άλλοις και ή άμοιβαία τελειοποιήσις και νά μὴ δειλιάσῃ όπόταν θ’ άνακαλύψη τὰ πρῶτά μου έλαττώματα, νά προσπαθήσῃ δέ νλ με διορθώσῃ. ‘Όταν ιδω, ότι μ’ άγαπᾷ, κάθε θυσίαν θά κόμω και κάθε μου εἶσιν θά παρίδω, όλας συμφωνήσωμεν.

«Εἶμαι νέα· δέν θά δυσαρρεσθηθῶ άν ή μεσηλιε. ‘Επιθυμῶ σύζυγον και όχι στόλισμα του δωματιου. ‘Αν εἶναι άσχημος, δέν με μέλλει· άν εύμορφος, θί τό σκεφθῶ φοβῶμαι τὰ και βλέμματα του κόσμου.

«Εἶχα πρὸ καιροῦ εκθέσει τās ιδίας μου αὐτάς, άλλ’ άπρόοπτος συνεχής έργασία μ’ ήμπόδισε νά τελειώσω. ‘Όθεν, περατοῦσα τώρα, δέν ύποθέτω νά χαρακτηρησθῶ ώς κλέψισα αὐτάς άπό τήν Κοκκόνα. ‘Ανθῆν, διότι έν τισι συμπίπτουσιν. ‘Απροκαλύπτω μόνον τās διακηρύττω και εἰγῶ, και χαίρω, ότι έμοῦ τής νέας και άπέ.ρου κόρης αἱ ιδίας συμπίπτουσι με μᾶς λευκότριχες Κοκκόνα. ‘Ανθῆς τήν πείραν. Δέν εἰξερω δέ πῶς μοι φαίνεται, ότι, ως άλλος Μαύσῆς, έσπευσεν ή φιλόστοργος αὐτή γραία νά μᾶς σώσῃ και μᾶς οδηγῆ εἰς τήν έπηγγελμένην γῆν.

‘Η δειλιάσα διά τό μέλλον».

Συχνά καιεις άταντᾷ εἰς τὰ περιοδικά και τās εφημερίδας ύμνους και ποιήματα διά τὰ «γλυκά μάτια» και τὰ «κοραλλένια χείλη», πολύ σπικίως όμως ή μάλλον ποτε δέν διαβάσει ούτε μικρόν έπαινον δι’ ένα παραγετωρισμένον μέρος του προσώπου μας, τήν μύτην.

Καί άπρω, με τήν αλήθειαν, πῶς δέν εύρεθῆ ή άθραπος φιλοδίκαιος νά δώσῃ εἰς τήν μύτην τήν θείαν, ή όποία τής εἰζει. Μολονότι, κατά τούς αισθητικῶς κανόνας, πρέπει νά κατέχη τό έν τρίτον του ύψους του προσώπου, περιᾶ άπαρτήρητος και περιφρονημένη. Δέν εἶναι άδικία; Δέν εἶναι σωστό νά έπανορθώσωμεν τό λάθος μας, τώρα μάλιστα, που όλα εύρίσκουμ ισότητα και δικαιοσύνην; Κάποιος μεγάλος κριτικός εἰς ένα άρθρον υπερήσπισε γενναίως; μίαν παραγετωρισμένην ήμερομηνίαν, τήν 2ην ‘Ανοουαρίου, λέγων, ότι εἶναι άστέιον νά τιμῶμεν τόσον πολύ τήν 1ην και νά μὴ δώσωμεν καμμίαν σημασίαν εἰς τήν 2αν. Τό ἴδιον λέγει και εἰγῶ διά τήν μύτην, και, διά νά βεβαιωθῆτε πρὸς τής σοβαρότητος τῶν λόγων μου, φέρω μερικῶς άποδείξεις πρὸς τής σημασίας της; πρακτικῶς και και αισθητικῶς όργανου.

Τό πρώτον πρᾶγμα, π. υ θαυμάζω εἰς τήν μύτην, εἶναι ή μεγάλη της ψυχραιμία και τό φλέγμα της. Εἰς τās συγκινήσεις μας, εἰς κάθε αισθημα, που μᾶς κυριεύει, τό πρόσωπόν ερυθριᾷ, χλωμιάζει, τὰ μάτια διακρύουσι, άνοιγοκλείονται νευρικῶς; τὰ χείλη τρέμουσι ή γελοῦν, ή συσφιγγονται σισμαδικῶς; εἰφ ή μύτη, γαλήνιος και ήρεμος, δέν προδίδει τήν πικραμικρῶν ταραχήν. Μόνον δύο αἰτιαί τήν άναγιάζουν νά αλλάξῃ χρομ.ν: ή μία πικροδ κή, ή άλλη χρομία.

Τήν πρώτην θά τήν έχετε έννοήσει εύκόλως; εἶναι τό συνηθέστατο συνάχι, που κάμνει τās πειδ «καλοκαμωμένας μυτίσες» νά μεταβάλλουν χρομ.ν και μορφήν. ‘Η άλλη... αἱ ή άλλη εἶναι ό συχαμένος άλκοολισμός. Καί θά έσυμβούλειον μάλιστα τούς άναπαυτικῶς συλλόγους εἰς τās καταστροφῶς τῶν ποτῶν νά προσθέσουν και αὐτό τό κακό. Δέν δίδομεν καμμίαν σημασίαν εἰς τήν μύτην μας, άλλ’ όταν πάθη τίποτε, καθήμεθα μπροστά εἰς τόν καθρέπτην, σκεπτόμενοι πως νά τήν έπαναφέρωμεν εἰς τήν φυσικήν της κατάστασιν. ‘Ο Πίερπον Μόργκαν εἰδὶς, δέν ξεύρω, πόσας χιλιάδας φράγκων εἰς τόν ιατρόν, ό όποιος θα έθεράπευε τήν μύτην του άπό τήν μορφήν φράουλας, που εἶχε. Δέν δίδομεν καμμίαν σημασίαν εἰς τήν μύτην, διότι σπανιότατα άπαντῶμεν παραμορφωμένως ή άσυνήθεις. ‘Εφαντάσθητε πόσον θά έχανεν ένα πρόσωπον με «γλυκά μάτια» και «κοραλλένια χείλη», άν εἶχε μύτην μεγάλην! ‘Εφαντάσθητε μύτην με μᾶς μεγάλην έλγῶ έπίαν!

Δέν έννοήσωμεν τήν σημασίαν τής μύτης εἰς τήν ψυχολογίαν του άτόμου. Συχνά δέν μᾶς λέγουν, ότι ό τάδε εἶναι μοχθηρός άνθρωπος, έπειδή έχει μύτην άπρακτικῶς όρνέου; ‘Η πλατεία μύτη με άνοιχτούς ρῶθνας προδίδει τόν εκφυλισμόν. Μύτη πρὸς τὰ έπάνω, συνηθεστάτη εἰς τό γυναικείον φύλον, δέν προδ.δαι «τσακινιά»; Δέν μᾶς διδάσκει ή ιστορία, ότι ή όψις του κόσμου θά ήτο άλλη, άν ή Κλεοπάτρα δέν εἶχε «τσακινικήν» μύτην;

Μηπως ή μύτη δέν φανερώνει τήν κοινωνικήν τάξιν ενός άνθρώπου; ‘Εκτός άπό τήν υγιεινήν του σημασίαν, τό πτέρνισμα δέν λέγει πολλά εἰς όποιον παρατηρεῖ; ‘Από τό πτέρνισμα του ιονάφη, που τραντάζει τούς θόλους εἰς τήν εκκλήσ αν και τό πτέρνισμα τής «καθῶς πρέπει» κυρίας, πειδ μόλις ένας ψ. θυρος άκούεται, του νέου, που προσπαθεῖ νά πτερνισθῆ σιγά, και του νεοπλουτισμένου, που βγάξει κατόπιν ένα μαδηλι, παρεχυμένο μυρωδιές, διά νά σκοτισθῆ.

Μᾶς λέγουν, ότι τὰ μάτια εἶναι ό «καθρέπτης τής ψυχῆς», τὰ χείλη, ότι έχουν «λαλιά χαλαρωτή σέ στόμα κοντυλένιο» και πιστεύομεν όλ’ αὐτά.

‘Αλλοίμονον! κάτω άπ’ τὰ πειδ μελαγχολικά και άπ’ τὰ πειδ άθῶα μάτια δέν άπαντῶμεν συχνά ή τήν βλακεία ή τήν ύποκρισία; ‘Από τὰ πειδ ντροπαλά και φρεβισμένα χαμόγελα, τήν φιλαρέσκειαν; Μολαταῦτα ή κακή μας τύχη, ή μάλλον ή άδυναμία μας, μας άναγκάζει νά πιστεύωμεν εἰς αὐτά και ν’ άφήνωμεν τās γυναϊκας «νά μᾶς τραβῶσιν άπ’ τήν μύτην».

A. H. A.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 78

Τότε ο γέροντας ένθυμήθη, ότι ήτο μάγος.

Έτοποθέτησε τὸ κλουβί με τὸν Νέρωνα ἐπὶ μιᾶς τραπέζης, ἐπῆρε τὴν Θέμιν καὶ τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου μιᾶς ἔδρας, ἔπειτα παρεκάλεσε τὴν Ζερμαίν νὰ τοῦ φέρῃ ἓνα δοχεῖον, ἐφ' οὗ θὰ κατεσκευάζε τὸ μυστηριώδες φάρμακον, τὸ ὁποῖον, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν χειρῶν του, θὰ ἐθεράπειεν ὅλας τὰς ἀσθενείας καὶ ὅλα τὰ δεινά. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὸ μαγικὸν φάρμακον θὰ ἔσωζε τὴν Βαλερίαν.

Ἡ Βαλερία ὑπήκουσε καὶ ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ ζητηθὲν δοχεῖον, παρὰ τὴν ἀποστροφὴν τῆς Λουίζας καὶ τοῦ Γκρανδιέ, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνοντο πρὸς τὰ μάγια.

Ἡ Ζερμαίν συχνὰ ἐπανελάμβανεν :

— Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν μάγον αὐτόν, ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Μαρι-Ἀδέλ.

Καὶ παράδοξον, ὄντως ἡ Βαλερία, ἥτις ἤνοιγε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ μάτια της, παρετήρησε τὸν γέροντα με εὐμένειαν. Τὸν ἀνεγνώρισεν. Ἐφάνη δέ, ὅτι τὰ πάντα ἀνέμενε παρ' αὐτοῦ.

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἔκλινε καὶ τρυφερῶς, ὡσάν νὰ ὠμίλει εἰς τὴν κόρην του, τῆς εἶπε :

- Ζεῦρετε ποῖος εἶμαι ;
- Μάλιστα, ἀπήντησεν ἐκείνη ἠρέμα.
- Θέλετε νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν, νὰ φροντίζω διὰ σᾶς ;
- Μάλιστα.

Ὁ γέροντας ἔκλινε πλειότερον ἀκόμη καὶ τῆς λέγει :

— Θέλετε νὰ σᾶς προστατεύσω ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ σᾶς κάμουν κακόν ;

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ, ἐνῶ ἐκράτει τὴν χεῖρα τῆς ἀσθενοῦς, ἠσθάνθη, ὅτι αὐτὴ ἀπήντα εἰς τὴν περίπτυσίν του.

— Ἀφοῦ με τὸ ὑπεσχόθητε ! ἀπήντησεν.

Ἡ Ζερμαίν ἐπέστρεψε καὶ παρουσίασεν εἰς τὸν μάγον ὅ,τι οὗτος ἐξήγησεν. Ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἔλαμψε βραδέως τὰς προστοιμασίας του.

Τὰς προστοιμασίας αὐτῆς αἱ δύο γυναῖκες τὰς ἐγνώριζον. Μήπως μίαν ἡμέραν, χάριν διασκέδασις, δὲν εἶχον ἐκδράμει μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ μάγου ;

Οὗτος ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓν χόρτον καὶ τὸ ἔρριψε μέσα εἰς ἓνα γουδί, ἔπειτα ἔχυσε λάδι καὶ ἀνεκάτωσε καλῶς τὸ μίγμα, ἕως οὗ ἔγινε τοῦτο μία μᾶσις.

Ἐνῶ δὲ ἔκαμνεν αὐτὰ, μεταξὺ τῶν χειλέων του ἐψέλλιζε φράσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἀκούσῃ εὐκρινῶς, πλὴν εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἀφελεῖς κάτοικοι τῆς περιχώρου ἔλεγον, ὅτι ὁ μάγος ἀπέδιδε μεγάλην δύναμιν.

Ὅταν ἐτελείωσεν, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ κλωβοῦ τοῦ Νέρωνος, τὸν ὁποῖον ἡ θερμότης τοῦ δωματίου ἐφαίνετο, ὅτι ἐξήγειρεν ὀλίγον.

— Σάλιαγκα, σάλιαγκα, φίλε μου, σάλιαγκα, δεῖξέ μου τὰ κέρατά σου.

Εἶπεν ὁ γέροντας καὶ ἤρχισε νὰ συρῆναι ἓνα μονότονον σκοπόν.

Ὁ σάλιαγκας ἐκινεῖτο κατὰ μῆκος, προβάλλων τὰ κέρατά του.

Τότε ὁ γέροντας μάγος ἤνοιξε τὸ βιβλίον του καὶ ἡ τύχη τὸν ἔφερεν εἰς τὰς σελίδας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀναγνώσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν προέλεγεν εἰς τὴν θείαν, ὅτι θὰ εὐρίσκοντο ἄνθρωποι, οἵτινες θὰ κατεχρῶντο τῆς καλωσύνης τῆς καρδίας της, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τῆς προεῖπεν, ὅτι θὰ ὑπέφερε, καὶ κατὰ τὴν ὁποῖαν τῆς εἶπεν ἀπεριφράστως :

— Κάποιος θὰ σὲ σώσῃ, καὶ αὐτὸς θὰ εἶμαι ἐγώ.

Ὁ μάγος ἤρχισε νὰ ψιθυρίζῃ ἀκαταλήπτους λέξεις. Μετέπειτα, ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν κοιμωμένην γλαῦκα, τὴν ἐθώπευσε διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου καὶ τῆς ἀπηύθυνε τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις :

— Διατί δὲν τραγουδεῖς, καθὼς ἡ ἀηδὼν ; Εἶσαι καλὸν καὶ ἀκακὸν ζῶον, εἶσαι τὸ πτηνὸν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ σύμβολον τῆς σκέψεως καὶ τῆς σοφίας. Διατί ἡ φωνή σου σκορπίζει τὴν φρικίαν ; Διατί δὲν τραγουδεῖς καθὼς ἡ ἀηδὼν ;

Μεθ' ὅ ὁ γέροντας ἐπανελάμβανεν ἓν εἶδος προσευχῆς.

Ὅταν ἐτελείωσεν, ἐστράφη πρὸς τὴν Ζερμαίν.

— Κόρη μου, μείνατε πλησίον μου, διὰ νὰ θεραπεύσετε τὴν θείαν σας· ὑμῶν μόνον ἔχω ἀνάγκην, μόνον ὑμῶν.

Οἱ ἄλλοι ἐξῆλθον κατάπληκτοι, διότι ἡ Βαλερία με τὰ μεγάλα πυρέσσοντα μάτια της παρηκολούθησε τὴν παράδοξον ταύτην σκηνήν. Εἶπε δὲ με φωνὴν ἀσθενῆ πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, πρὸς ὃν ἐξ ἐνστίκτου εἶχε πάντοτε πλήρη ἐμπιστοσύνην :

— Σώσατέ με . . ., ἐν θέλω ν' ἀποθάνω. Μὴ μ' ἀφίνετε . . . θέλουν νὰ με σκοτώσουν.

Ὁ γέροντας ἔτεινε σοβαρῶς τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κλίνην, ὡσανεὶ νὰ ὠρχίζετο, ὅτι δὲν θ' ἀπεμακρύνετο πλέον ἀπὸ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, εἰμὴ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Βαλερία θὰ ἦτο καλὰ ἢ . . . νεκρά.

14. — Παρὰ τὸ πλευρόν της.

Κατὰ τὰς πρώτας ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἀπῆλπισεν, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ σώσῃ τὴν πολύτιμον ζωὴν τῆς κόρης. Ἐν τούτοις δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Δὲν ἐπῆγεν οὔτε ἀπαξ εἰς τὸ σπῆτι του. Ὁ Ἰωάννης ἔμενε παρ' αὐτῷ ὅλην τὴν ἡμέραν, τὸν ἐβοήθει μετὰ τῆς Ζερμαίν, τῆς ὁποίας ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ προθυμία ἦτο πάντοτε ἀγρυπνος. Ἐξηγόραζε τὸ σφάλμα τοῦ παρελθόντος.

Ὅ,τι ἐν τούτοις ἔσωσε τὴν ἀσθενῆ, δὲν ἦσαν τόσον αἱ φροντίδες, τὰς ὁποίας κατέβαλλεν ὁ Μαρι-Ἀδέλ καὶ ὁ συνάδελφός του, ὅσον ἡ θέα τῶν τριῶν αὐτῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα τῆς ἐνέπνεον ἐμπιστοσύνην καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἔλειπον ἀπὸ τὴν κλίνην της. Πρὸ πάντων δὲ ἡ πλήρης ἐξικάνισις τοῦ Λεσπερᾶ συνετέλεσεν εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ὑγείας της.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ Βαλερία ἐκοιμάτο, ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἐλησσίαζε τὸ παράθυρον καὶ διήρχετο τὸν καιρὸν του, παρατηρῶν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ τρέξιμον τῶν νεφῶν. Πολλάκις διέκρινε τὸν Λεσπερᾶ, ὅστις ἐπήγαινε πρὸς τὸν κῆπον χωρὶς νὰ στραφῆ νὰ ἴδῃ καὶ ἔχανετο ὀπισθεν τῶν δένδρων.

Ἄλλ' ἐκεῖ ἔσταμάτα, καί, ὡσεὶ ὠθούμενος ἀπὸ ἀκατανίκητον ἰσχύν, ὑψωνε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρει τὰ παράθυρα τῆς ἀσθενοῦς.

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ εἶχε καλὴν ὄρασιν. Παρηκολούθει εὐχερῶς τὸν Λεσπερᾶ εἰς τοὺς ἐλιγμούς του αὐτοῦ. Ἄλλ' ὅταν αὐτὸς ἀντελαμβάνετο τὸ βλέμμα τοῦ μάγου, ὅπερ, ὅσον δὴποτε μακρὰν καὶ ἄν ἦτο, τὸν ἐφθάνεν ὁμως, ἠσθάνετο τὴν λύσσαν τῆς ἀδυναμίας του καὶ, συσφίγγων τοὺς γρόνθους, ἀπεμακρύνετο.

— Τὸν ἄθλιον ! ἐπιθυροῖεν ὁ γέροντας . . . Εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰ κάμῃ ὅλα . . . Πῶς τὸν ἀντελήφθη ἀπὸ τότε ! . . .

Ἡ Βαλερία ἀνελάμβανεν. Ὅταν ὁ κίνδυνος παρήλθεν, ἡ ἰσχύς της κράσεώς της ἐνίκησε τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀναρρώσεως. Ἦδη δέ, ὅτε ἀντελαμβάνετο ἑαυτὴν προστατευομένην, ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ μὴ φοβῆται πλέον τι.

Ἡ ἀσθενὴς ἀντελαμβάνετο πλέον, ὅτι διέφυγε φοβερὸν κίνδυνον. Ἐνεθυμεῖτο τὴν φρικώδη ἐμφάνισιν τοῦ Λεσπερᾶ κατὰ τὸν ἐφιάλτην, ὅστις τὴν προσέβαλε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Ἐνεθυμεῖτο ἐπίσης τὰς ἀγωνίας της κατὰ τῆς νύκτας, καθ' ἣς οὗτος εὐρίσκετο παρὰ τὴν κλίνην της, ἔκυπτεν ἐπ' αὐτῆς, ὡσεὶ μετῶν τὰς τελευταίας ἐλπίδας τοῦ θανάτου της. Καὶ ἐνῶ τὸ πνεῦμά της ἐθολοῦτο ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, μία ἰδέα ἐπίμονος τὴν ἐβασάνιζε :

— Θέλει νὰ με σκοτώσῃ, θέλει νὰ με σκοτώσῃ !

(ἔπεται τὸ τέλος)

Ἐφθασαν :

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινία μετώπου, Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἥτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ἸΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Τὰ γυναικεῖα κοσμήματα.

Ξεύρετε, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῶν γυναικείων κοσμημάτων, τῶν ὁποίων ὁ συρμός οὐδέποτε ἐπαυσεν, ἀνάγεται εἰς τοὺς ἀγρίους τῆς Πολυνησίας καὶ τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς;

Αἱ κυρίαί καὶ αἱ δεσποινίδες μας, ὅταν ὑπερφάνως μᾶς ἐπιδεικνύουν κατὰ τὰς κοινωνικὰς συγκεντρώσεις ὡραία βραχιόλια, περιδέραια καὶ σκουλαρίκια, ἃ ἐνθυμῶνται, ὅτι μιμοῦνται τὰς ἡμιγύμνους καὶ ἡμιαγίας ἡμοφύλους των.

Οἱ περιηγηταί, εἰ ἐπισκεφθέντες τὰς χώρας αὐτὰς, μᾶς ἀναφέρουν πολλὰ περίεργα πράγματα. Εἰς τὰς διαφόρους φυλάς αἱ πλουσία γυναικες χρησιμοποιοῦσι διὰ τὰ σκουλαρίκια των χρυσοὺν καὶ πολυτίμους λίθους, αἱ πτωχαὶ ἀρκοῦνται εἰς τὰ χάλκινα κοσμήματα καὶ πολλάκις εἰς τὴν ἀπωτάτην Ἀνατολὴν παρατηρεῖται κυρία τοῦ λαοῦ φέρουσα εἰς τὰ τρυπημένα αὐτιά της ἀπὸ ἓν κορμί.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι τὰ σκουλαρίκια πολλάκις ἀντικαθίστῃ ἢ... πίδα. Διότι, πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι τὸ κάπνισμα, ποῦ εἶναι τόσοσ τοῦ συρμοῦ εἰς τὰς κυρίας τῆς κοινωνίας μας, εἶναι ἐν χρήσει ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὰς ἐρυθροδέρμους, εἰτινες τὴν πίπαν των, ὅταν δὲν καπνίζουιν, τὴν περτοῦν εἰς τὸ τρυπημένο αὐτί των, χάριν στολισμοῦ.

Τὰ σκουλαρίκια ἀλλαχοῦ, ὡς ἂν, νὰ μὴ ἐπήρουν τὰ αὐτιά, κατέλοβον καὶ τὸ κάτω χεῖλος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου συνιθίζονται κρέματα πελώριος χαλκῆς ἀπὸ εὐγενῆς ἢ ἄλλο μέταλλον. Τὸ τρύπημα τῶν αὐτιῶν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ὀρειαν ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν οἰκογενειακὴν ἐορτήν. Ὅταν ἡ κόρη φθάσῃ εἰς τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ὀδηγεῖται ἐν μέσῳ μουσικῶν καὶ χορῶν εἰς τὸν ναόν, ὅπου ὁ γέρον λαρεὺς περιβαίνει εἰς τὸ τρύπημα τῶν αὐτιῶν μὲ μίαν βελόνην. Ἐπειδὴ δ' ὄμως ἡ ὀπή εἶναι μικρά, τὴν μεγεθύνει τῇ βοήθειᾳ τρυπάντος. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας θὰ προσφέρουν τότε εἰς τὴν κόρην σκουλαρίκια, τὰ ὁποῖα θὰ φορῇ καθ' ὅλην τὴν ζώην συμβαίνει νὰ φορῇ ὕστερ τὰ εἰκοσιζεύγη ταυτοχρόνως, ἀλλὰ τότε τὰ περιῶ εἰς κρέκον, καθὼς περνεῦμεν τὰ κλειδιά μας σήμερον.

Τώρα, πῶς προήλθεν ἡ συνήθεια νὰ τρυποῦν τὰ αὐτιά των αἱ γυναῖκες καὶ νὰ φοροῦν ἐκεῖ κοσμήματα; Ἡ παράδοσις μᾶς ἐφύλαξε μίαν ἐξηγήσιν:

Ἡ Σάρα, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ, ζηλοτυπῶσα τὴν δούλην της Ἄγαρ, διεισέθη νὰ κόψῃ τὴν μύτην τῆς παιδίσκης καὶ τ' αὐτιά της. Ὁ Ἀβραάμ, μαθὼν τοῦτο, κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὴν γυναῖκά του, ὅπως φεισθῇ τῆς ρινός της, ἀρκεσθῇ δὲ νὰ τῆς τρυπήσῃ μόνον τ' αὐτιά, τοῦθ' ὅστερ καὶ ἐγένετο. Ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ, διὰ νὰ λιανοποῖσῃ τὴν δούλην διὰ τὴν παραμόρφωσιν τῶν αὐτιῶν της, ἐπέρασεν εἰς αὐτὰ δύο χρυσοὺς κρίκους. Εἰς τὴν Σάραν τόσοσ ἤρρεσεν τοῦτο, ὥστε τὴν ἐπαύριον μόνη της τρυπῶ τὰ ἰδικά της αὐτιά καὶ τὰ κομεῖ μὲ μεγαλειτέρους καὶ πολυτελεστέρους κρίκους.

Ἰδὲ λοιπόν, ἐκ τῆς ἀντιζηλίας δύο γυναικῶν, οὗ ἐγεννήθησαν τὰ σκουλαρίκια.

Ἡ φωνὴ τῆς ὑγιεινῆς.

— Ρίπτετε καθ' ἐκάστην τὴν βούρτσαν τῶν δοντιῶν σας καὶ μὴ τὴν χρησιμοποιεῖτε διὰ δευτέραν φοράν.

Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς ὑγιεινῆς. Ἐὰ ποιος ἰατρὸς διεπίστωσεν, ὅτι κατὰ τὸν ὕμνον μας τρία δισεκατομύρια βακτηρία σχηματίζονται εἰς τὸ στόμα μας.

Ὅσονδήποτε καλῶς καὶ ἂν πλύνομεν μὲ τὴν βούρτσαν τὰ δόντια καὶ τὸ στόμα μ ε, μόλις δυνάμεθα ν' ἀπολλόξωμεν αὐτὰ ἀπὸ τὸ ἐν τέταρτον τῶν μικροβίων, τὰ ἄλλα ἀπεδιώκονται μετὰ πέντε ἐκτανηλημένα πλεσίματα διὰ καθαρῶ ὕδατος. Ἀλλ' ἡ βούρτσ, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐπιχειροῦμεν νὰ ἀποδιώξωμεν τὰ μικροβία ἀπὸ τὸ στόμα μας, δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀποδιώξῃ ὅσα ἔχουν συγκεντρωθῆ εἰς τὰς τριχὰς των. Ἄν δὲ τὴν ἐπαύριον χρησιμοποιεῖσωμεν τὴν ἰδίαν βούρτσαν, τότε κινδυνεύομεν νὰ πάσωμεν τὰ μικροβία, ποῦ ἔχει ἐκείνη, καὶ συνεπῶς νὰ μολύνωμεν τὸ στόμα μας, ἀντὶ νὰ τὸ καθαρίσωμεν. Δι' αὐτό:

— Πεῦτε, λέγει ὁ ἰατρὸς, τὴν βούρτσαν τῶν δοντιῶν σας μεθ' ἐκάστην χρῆσίν της. Τὴν συμβουλήν αὐτὴν ποῖος θ' ἀκολουθήσῃ;

Παρακολουθήσατε ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου τοῦ « Ἀπ' Όλα » τὸ νέον μας μυθιστόρημα :

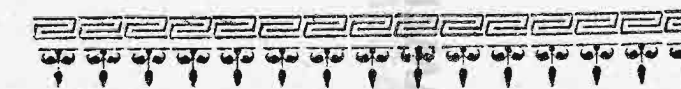
ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

Γραμμένον ἀπὸ ἀριστοτέχνην τοῦ καλάρου καὶ μεταφρασθὲν ἐπίτηδες διὰ τὸ « Ἀπ' Όλα » ὑπὸ τακτικοῦ συνεργάτου μας, εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὡραιότερας εἰκόνας τοῦ εὐγενοῦς ἔρωτος, ὁ ὁποῖος ἐμφυλλοχωρεῖ μόνον εἰς τὰς ἀγνάς καρδίας.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτό, μὲ τὰς τόσοσ ὡραίας σκηνὰς του, μὲ τὰ ἐνδιαφέροντα ἐπεισόδια, τὰς περιπετείας καὶ τὴν κομψὴν πλοκὴν του, θὰ γοητεύσῃ, θὰ συναρπάσῃ, θὰ κατακτήσῃ ὅλας τὰς εὐαισθητοὺς καρδίας ὅπως ὅλα τὰ μυθιστορήματά μας.

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

εἶναι ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ. Ὅλοι καὶ ὅλοι ἀπολαύσατε τὸ νέον αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημά μας.

Ἡ γνωστότατος ράπτῃς γυναικείων ἐνδυμασιῶν

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τὸ Ραφεζὸν του εἰς τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Μπέγιογλου (ἐναντι τοῦ Μπὸν Μαρσέ, ἀνωθεν τοῦ Μουλαϊεῖ).

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπλούτισε τὸ νέον του Κατάστημα διὰ μεγάλης συλλογῆς ὑφασμάτων τελευταίου συρμοῦ.

Ἡ ἀξίωτος πελατεία του ἄς ἐπαφελθῇ τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ τῶν λίαν συγκαταβατικῶν τιμῶν.

Διὰ τὸν ΣΤΟΜΑΧΟΝ καὶ τὰ ΕΝΤΕΡΑ σας ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον

ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ ὁδὸς Θεάτρου, ὄριθμ. 5. Δέχεται 2-4 μ μ. Ἄριθμ. Τηλεφώνου : Ρεῖρα 2275.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΔΗΡΟΔΙΣΙΑ Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, 3-5 μ.μ., Γαλατᾶ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11, Φαρμακεῖον Νικοπόθη.

Πανηγύρεις. — Πανηγυρικὸς καθ' ὅλα θὰ εἶναι ὁ ἑσπερινὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ θεία λειτουργία τὴν Κυριακὴν καὶ Δευτέραν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγίου Δημητρίου εἰς τὸν ἐν Ταταούλοις ὁμώνυμον ἱερὸν ναόν. Ἄλλως τε, ὁ ναὸς οὗτος μὲ τὸν ριζικὸν ἀνακαινισμόν του κατέστη ἐκ τῶν ὡραιότερων εὐκτηρίων οἰκῶν τῆς πόλεως μας, διὰ τὴν καθ' ὅλου τάξιν καὶ τὴν τελειότητα τῶν χορῶν του προσελκύει πάντοτε ἐκλεκτὸν κόσμον καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Μπέγιογλου.

Θίνατοι. — Τὸ Σίββιτον ὁπεβίωσεν ἐξαίφνης ἡ Σελαστὶνα Λέμαν, φιλόσοφος καὶ ἀγαθὴ μήτηρ τῶν ἀδελφῶν Ἰωάννου καὶ Ἰουλίου Λέμαν. Ἡ κηδεῖα τῆς μεταστάσης ἐγένετο τῇ ἐπιούσῃ λίαν μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ καὶ ἐν μέσῳ συρροῆς πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐν τῷ ἐν Μπέγιογλου ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Ταῖς ἀξιοτίμοις ἀδελφοῖς Λέμαν καὶ ταῖς λοιποῖς εἰκείνοις εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν. — Σ.

— Ἀποθανοῦσα τὴν Τετάρτην, ἐκηδεύθη τὴν ἐπιούσαν ἐν Καθήκισι χορηγῆ καὶ ἐνάρετος δεσπείνα, ἡ Θεοδοσία Ἰ. Τσιμερόγλου, προσφιλεῖς σύζυγος τοῦ εὐφήμως γνωστοῦ ἀνὰ τοὺς ἐμπορικὸς οἴκουσ κ. Ἰωάννου Τσιμερόγλου, βυθίσασα εἰς ἀπαρμυθητὸν θλίψιν ἀπαραγώρητον σύζυγον καὶ ἐξ ὄρφανά. Εἰς τοὺς πενθοῦντας ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια.

Ἐκκαθάρισις « Ἀμοιβαίας ». — Ἐπιχειρήσας προσεχῶς ἐν Ἀθήναις τῆς ὀριστικῆς διανομῆς εἰς τοὺς μετόχους τῆς « Ἀμοιβαίας » τοῦ ὑπολοίπου τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας, δύνανται οἱ ἐνταῦθα μέτοχοι ὡς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ν' ἀπευθύνωνται πρὸς εἰσπραξίν τοῦ λαβεῖν αὐτῶν ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ πρὸς τὸν αὐτόθι κ. Ν. Σ. Εὐτυχίδην (Athènes, Poste Restante).

Κινηματογράφοι. — Κοσμογράφος (πρόην Ἰπποδρόμιον) Πάντοτε ὡραία καὶ ἐπίκαιροι ταινία. Ἀερισμός, φαισμός ἀπλετος ἢ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστῶσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἰσοδος μόνον μὲ 60 παρ.

Προόδου (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι καὶ ἑσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἡλεκτροφώτιστον καὶ καλῶς ἀερισωμένον αἶθουσαν. Πιόγγραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρώτης τάξεως κυλικεῖον τὸν καθιστῶσι μοναδικὸν τῶν Ταταυλιανῶν κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκλεκτὴ μαγδολινάτα.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, τελειόφοιτος ἀνωτέρου Ἑλληνικοῦ παρθεναγωγείου, διδάσασα ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς διευθύντρια καὶ διδασκάλισσα, ζητεῖ θέσιν εἴτε δημοσίαν εἴτε οἰκιακὴν. Ἀπευθυντέον: Μπέγιογλου, Κιουτσούκ Χενδέκ, ἀριθμ. 53.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Ἑλληνικῶν, Μαθηματικῶν καὶ Γαλλικῶν εἰς τιμὰς μετρίας. Μέθοδοι ἀποτελεσματικά. Ἀπευθυντέον παρ' ἡμῶν: Π. Ε. 813.

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρὰ τραπεζικῆ ἢ ἐμπορικῆ οἴκῳ ὁμογενεῖ ἢ ἐξῆφ δεσποινίς, τελείως μαθηρικῆν εἰς τὴν λογιστικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Ο ΚΟΣ ΚΙΜΟΝ ΜΠΕΛΛΑΣ, μουσουργὸς καὶ κλειδοκτυβαλοῦ καὶ ἄσματα τῆς Μουσικῆς Σχολῆς τῆς Βένιης μὲ εἰκοσαετῆ πείραν, δέχεται μαθήματα εἰς συγκαταβατικὰς τιμὰς. Ἀπειθοντέον: Μπέγιογλου, Ἀϊναλῆ Τασμέ, ἀπαραμὴν Καζαγιαννῆ, ὄριθμ. 5.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ ἐν Γαλατᾶ, ἐναντι ἀκριβῶς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ταῦτελ Κατάστημα ἐμπιστοσύνης.

Προσβολή.

— Σε λέγω να προσέχης και να μη με προσβάλ- λης σε τόσον κόσμον μέσα. 'Ακους εκεί να λές, ότι η παιδ' ευμορφη γυναίκα είναι η... κυρία 'Αφροδίτη της Μήλου;

Εξέλιξις.

Πῶς καταντῶ συήθως ὁ «ιδαιμικός» σίζυγος.

Πρακτικότης.

— Σὰς ἀγαπῶ, διαθέτω ὀλόκληρη τὴν καρδιά μου διὰ σὰς.
— Ἐλ' ἦτο προτιμότερον νὰ διαθέτατε ὀλόκληρη τὴν σακκοῦλά σας.

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Η ΠΤΩΣΙΣ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

[Ὁ Τοῦτος ἐμφανίζεται κουρασμένος, κάθεται ἢ μᾶλλον πίπτει ἐπάνω εἰς ἓν ἀνάκλιτρον καὶ σπογγίζει τὸν ἰδρωτὰ του με βίαν. Ἐπειτα ση- κώνεται καὶ στρέφεται πρὸς τὸ ἀκροατήριον]

Ὄψι! Δόξα τῷ Θεῷ! ἄγούρισα ἐπὶ τέλους. Καὶ ἰδεύ με. Μὰ δὲν ξέρωτε τί φοβερὸ ἐπεισόδιον μοῦ συνέβη, ἀληθινὰ ἀπίστευτον ἐπεισόδιον. Ἐχα- σα τέσσαρες χιλιάδες λίρες. Τὰ ἀκούσατε, πορα- κολῶ; ἐπαναλαμβάνω, τέσσαρες χιλιάδες. Καὶ ὄλ' αὐτο, διότι ἐγέλασα.

Σὰς βλέπω νὰ ἐμπλήτισθε με ὅτι σὰς λίγας. Καὶ μάλιστα μερικοὶ ἀπὸ σὰς στέπτονται:

— Αὐτὸ τὸ παιδί τάχει χαμένα. Τὰ μυαλά δη- λαδὴ καὶ ὄχι τοὺς παραδες. Ἄλλοιμονον, κυρίαὶ καὶ κύριε, εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὰ ἔχω χαμένα, τὰ χροῖματ' ὅμως δυστυχῶς καὶ ὄχι τὰ μυαλά. Καὶ λέγω δυστυχῶς, διότι τί νὰ τὰ κόμω τὰ μυαλά χωρὶς παραδες; ἐνῶ χωρὶς μυαλά, ἀλλὰ με παρα- δες, εἴπωμαι ἀνεῖς νὰ προμηθευθῆ καὶ μάλιστα νὰ περῶν εὐτυχισμένα.

Ἄλλὰ ἐνὶ πρὸς νὰ χάνωμαι εἰς φιλοσοφικὰς θεωρίας. Πρέπει νὰ σὰς διηγηθῶ τὸ ἐπεισόδιόν μου. Διπλὸν ἀρχίζω:

Πρὶν ἀπὸ ὀλίγους μῆνας ἐγνώρισα τὴν χήραν κυρίαν Περδικοπούλου. Αὕτη ἡ κυρία φαίνεται, ὅτι ἦτο σύζυγος ἐνός κυρίου, ποῦ ἔφερε τὸ ὄνομα αὐτό. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει. Οὐτ' ἐμέ. Ἐπειὸν ὅμως, ἐπεὶ ἐνδιαφέρει ἐμὲ—καὶ ὄχι σὰς— εἶναι, ὅτι αὕτη ἡ χήρα κυρία εἶχε μίαν κόρη, ἢ ὅποια ὅμως ἐνὶ ἦτο χήρα. Ἄλλ' ἡ ἀντίθεσις δὲν ἐφθάνεν ἕως ἐδῶ. Ἡ μία—ἡ χήρα δηλαδὴ—ἦτο χονδρὴ, ἀσχημὴ, με μουστάκι, σωστὸ ἀνθρωπό- μορφον θηρίον ἢ ἄλλη ὅμως—ἡ κόρη δηλαδὴ— ἦτο λεπτὴ, εὐμορφη, γλυκειά, ἀνεπτυγμένη, σω- στὸς ἀγγελες.

Μετὰ δύο-τρεις συναντήσεις ἀντελήφθην, ὅτι ἤμουν ἐρωτευμένος με τὴν μίαν—τὸν ἀγγελον δη- λαδὴ καὶ ὄχι τὸ τέρας.— Τὸν δ' ἐρωτᾶ μου αὐτὸν ἐδυνάμονεν ἢ ποίησις, ὅτι εἶχεν ἡ κόρη προικὰ τέσσαρες χιλιάδες λίρες. Ξέρωτε, μερικοὶ ἀριθμοὶ

ἐνισχύουν τὸν ἔρωτα. Καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ἀπὸ ἐκείνους.

Εἰς τὴν πέμπτην ἐπίσκεψιν ἀντελήφθην, ὅτι καὶ ἡ κόρη μ' ἔβλεπε με γλυκὰ μάτια. Ἡ κατάκτησις λοιπὸν ἐπροχώρει θαυμάσια καὶ πρὸς διαπίστωσιν λαμβάνω προχθὲς ἓνα προσκλητήριον τῆς «μαμᾶς», τὸ ὅποιον μοῦ ἔλεγε:

«Φίλε κύριε, σὰς παρακαλῶ νὰ ἐλθετε μεθαύ- ριον νὰ περάσωμεν μαζὶ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἑται-

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατῇ, Σαρόγλου χάν, ἀριθμ. 6, ὀπισθεν τῆς Κρεδὶ Λιωναί.

Διεκπεραιώσει πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρικιὰ εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμελεζιλίε, 86-90. Τηλέφ 1105.

ΕΙΔΑΝ...

Εἶδαν τὴ δόλια χήρα νὰ θρηγῆ τὸν ἄνδρα τῆς, στὸν τάφον του σκιμυνῆ καὶ ἀπελιτισμένη, κ' εἶπαν πῶς προσπαθῶσεν νὰ φανῆ πειὸ λυγρὴ καὶ πειὸ εὐμορφη στὸ μάτι κάδε διαβάτη.

Εἶδον τὴ δόλια χήρα νὰ θρηγῆ κ' εἶπαν: ἄχ! πόσο νὰ τὸν ἀγαποῦσε, ὅταν ἐζοῦσε, ποῦ προσπαθεῖ πανώρεια νὰ φανῆ, νὰ τὸν ζηλεύουν καὶ νεκρὸν ἀκόμα στὸ μαῦρο χῶμα!

Ι. Π.

λὶν μας. Θὰ εἴμεθα ἐν στενωτάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ.

Βλέπετε, ὅτι τὰ πράγματα ἐπήγαιναν θαυμάσια ἡ κόρη με τὸς τέσσαρες χιλιάδες ἢ, διὰ να εἶμαι ἀκριβέστερος, ἢ τέσσαρες χιλιάδες καὶ ἡ κόρη ἦσαν ἰδικοί μου.

Εἰς τὴν περιστάσιν αὐτὴν ἔκαμα ὅτι ἐπρεπε. Ἐφύρσατε τὰ καλά μου, ἔκψα τὸ μεσιτάκι μου κατὰ τὴν μόδα καὶ ἔσπευσα.

Με ὑπεδέχθησαν θερμῶς θερμοτάτα διεξήχθη καὶ τὸ γέμισμα. Μετὰ ταῦτα κατεβήκαμεν εἰς τὴν κήπον. Ἐκεῖ ἐφλεροτόρημεν ἀρχαῖα. Εἰς ἓνα γύρο μα; ἡ μητέρα εἶχε τὴν ἀτυχὴ ἰδέαν νὰ περῶσιν ἓνα χρυβίτζι βαδίζουσα ἐπάνω εἰς ἓνα λεπτὸ σανίδι. Εἶχε φθίσει ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον, ὅταν ἓνα κρακ ἀκούσεται καὶ σὲ μιά σιγμὴ ἀναποδογυ- ρίζεται ἐπὶ τοῦ χόβοιζι ἢ γήγα Περδικοπούλου.

Ἡ κόρη βγάζει μιά διωπεραστικὴ φωνή, οἱ ἀν- θρωποὶ τοῦ σπιτοῦ σπεῖδουν νὰ σώσουν τὴν χή- ραν, ἐγὼ ὅμως πατῶ κατὰ γέλια φοβερά! Δὲν ξέρω πῶς, δὲν ἔβλεπα τὴν χονδρὴν χήρα νὰ βουτῆ- στὸ νερό, μετ' ἐφάνη, ὅτι ἔβλεπα ἰακίτων ἰπτε- πύταμον νὰ κάμῃ μιά ἀπ' αὐτῆς συνειδησιμῆς του βουτησις.

Τὸ ἀποτέλεσμα; Ὅταν συνήθον ἐπὶ τὰ γέλια καὶ ἔστρεψα γύρω τὸ βλέμμα, εἶδα, ὅτι ἦμην μό- νος. Ἡθίλησα νὰ ἐμβῶ εἰς τὸ σπιτι, μὰ εἰς δοῦ- λος μ' ἐμπέδισε.

Ἄλλοιμονοι! εἶχα χάσει τῆς τέσσαρες χιλιάδες! Τὸ ἐπῆρα ἀλόρασι καὶ ἐπέστρεψα βιαστικῶς, γὰρ νὰ εἶδω, δηγηθῶ τὸ ἐπεισόδιόν μου καὶ νὰ σὰς συμβουλευσῶ νὰ μὴ γελᾶτε, ἔστω καὶ ὅταν βέ- πετε τὴν μέλλουσαν πειθεράν σας νὰ ἀναπεδυγυ- ρίζη καὶ νὰ πέφτη.

ΚΑΠΙΣΟΣ

